

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΑ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ὁ τῷ Προδρόμου φωτὶ μεμορφωμένος, ὅτε τὸ ἀπαύγασμα τὸ ἐνυπόστατον, τῆς πατρικῆς δόξης ἔφανε, ἀνθρώπων γένος, δι' εὐσπλαχνίαν σῶσαι βουλόμενος, τότε πρῶτος Ἐνδοξε, τούτῳ προσέδραμες, καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, τελειοτάτη, μαρμαρυγῇ αὐτοῦ τῆς Θεότητος· ὅθεν καὶ κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, χρηματίζεις Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τῆς Προδρόμου φωνῆς ἐνηχημένος, ὅτε ὁ πανάγιος Λόγος σεσάρκωται, ζωὴν ἡμῖν παρεχόμενος, καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐπὶ γῆς εὐαγγελιζόμενος, τότε τούτῳ Πάνσοφε, κατηκολούθησας, καὶ σεαυτὸν ἀκροθίνιον, καὶ παναγίαν, ὡς ἀπαρχὴν αὐτῷ καθιέρωσας· ὃν καὶ ἐπέγνωσ καὶ ἐμήνυσας, τῷ συγγόνῳ τῷ σῷ τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τῷ ἐκ στεῖρας βλαστήσαντι φοιτήσας, ὅτε ὁ Παρθένιος τόκος ἀνέτειλε, τῆς εὐσεβείας Διδάσκαλος, καὶ σωφροσύνης, ὑποδεικνύων τὴν καθαρότητα, τότε σὺ θερμότατος, τῆς ἀρετῆς

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΑ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6)

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια

Ἐσὺ πού μορφώθηκες μέ τό φῶς τοῦ Προδρόμου, ὅταν τό προσωπικό ἀποτύπωμα (ἡ σφραγίδα) τῆς πατρικῆς δόξας (ὁ Χριστός) φώτισε τό γένος τῶν ἀνθρώπων, θέλοντας νά τό σώσει ἀπό εὐσπλαχνία, τότε ἐσὺ πρῶτος ἔτρεξες σ' αὐτόν φωτισμένος κατὰ τή διάνοια, μέ τήν τελειοτάτη λάμψη τῆς Θεότητάς του· Γί αὐτό καί ἔγινες κήρυκας καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ μας· Αὐτόν ἰκέτευε, νά σώσει καί νά φωτίσει τίς ψυχές μας.

Ἐσὺ πού ἄκουσες τή φωνή τοῦ Προδρόμου, ὅταν σαρκώθηκε ὁ Πανάγιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, δίνοντάς μας ζωή, καί φέρνοντας τό εὐχάριστο μήνυμα τῆς σωτηρίας στούς κατοίκους τῆς γῆς, τότε τόν ἀκολούθησες, Πάνσοφε, καί καθιέρωσες τόν ἑαυτό σου σ' αὐτόν, ὡς κορυφή (ἀφρόκρεμα) καί παναγία ἀπαρχή· αὐτόν καί γνώρισες καί ἀνάγγειλες στόν ἀδελφό σου ὡς Θεό μας· Αὐτόν ἰκέτευε, νά σώσει καί νά φωτίσει τίς ψυχές μας.

Ἐσὺ πού μαθήτευσες σ' ἐκεῖνον πού βλάστησε ἀπό στεῖρα, ὅταν ἀνέτειλε ὁ Υἱός τῆς Παρθένου, ὁ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας πού ὑποδείκνυε τήν καθαρότητα, τότε ἐσὺ, μακάριε Ἀνδρέα, ἔγινες ἐραστής τῆς ἀρετῆς τοπο-

ἐραστής, Ἀνδρέα μάκαρ γεγένησαι, τὰς ἀναβάσεις, ἐν σῆ καρδίᾳ διατιθέμενος, καὶ ἀπὸ δόξης πρὸς τὴν ἄφραστον, ἡρθῆς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν, καταλιπὼν Ἀπόστολε, ἀνθρώπους σαγηνεύεις, καλάμῳ τοῦ κηρύγματος, χαλῶν ὥσπερ ἄγκιστρον, τῆς εὐσεβείας τὸ δέλεαρ, καὶ ἀνάγων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης, τὰ ἔθνη ἅπαντα, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, τοῦ Κορυφαίου ὁμαίμων, καὶ τῆς οἰκουμένης ὑφηγητὰ διαπρύσιε, πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ εὐφημούντων πανεύφημε, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν ...

Ἥσαϊα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἄνοιγε πύλην ἢ Ἐδὲμ καὶ Μάγοι πορεύεσθε, ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν Ἄστηρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρό. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Πέτρου.

(Α'.1-25.- Β'. 1-6).

θετώντας τίς πνευματικὲς ἀναβάσεις στήν καρδιά σου· Καὶ ὑψώθηκες ἀπὸ τῆ δόξα πρὸς τὴν ἀνέκφραστη δόξα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ μας· Αὐτόν ἰκέτευε, νά σώσει καὶ νά φωτίσει τίς ψυχές μας.

Δόξα ...

Ἐγκατέλειψες τὴν ἀλιεῖα (τό κυνήγι τῶν ψαριῶν), Ἀπόστολε, καὶ ψαρεύεις ἀνθρώπους μέ τό καλάμι τοῦ κηρύγματος, ρίχνοντας ὡς ἄγκίστρι τό δόλωμα τῆς εὐσέβειας, καὶ ἀνεβάζοντας ἀπὸ τό βυθό τῆς πλάνης ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀνδρέα Ἀπόστολε, ἀδελφέ τοῦ κορυφαίου, διαπρύσιε (μεγαλόφωνε) διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης, μὴ παύσεις νά πρεσβεύεις γιά μᾶς, πού μέ πίστη καὶ πόθο ἐγκωμιάζουμε, Ἐνδοξε, τὴν πάντοτε σεβαστὴ μνήμη σου.

Καὶ νῦν...

Ἥσαϊα χόρευε, δέξου τό Λόγο τοῦ Θεοῦ· προφήτευσε γιά τὴν Κόρη τῆ Μαρία, ὅτι θά εἶναι ὡς βάτος πού φλέγεται, ἀλλά δέν κατακαίεται ἀπὸ τὴ φωτιά ἐξ αἰτίας τῆς λάμπεως τῆς Θεότητος. Βηθλεὲμ νά ἐτοιμάζεσαι, ἐσύ παράδεισε ἄνοιγε τὴν πύλη σου, κι' ἐσεῖς Μάγοι πηγαίνετε, γιά νά δεῖτε τὸν Σωτήρα, νά σπαργανώνεται στή φάτνη· αὐτόν πού κήρυξε ἄστρο ἐπάνω ἀπὸ τὴ σπηλιά ὡς ζωοδότη Κύριο, πού σώζει τό γένος μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρό. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Πέτρου.

(Α'.1-25.- Β'. 1-6).

Πέτρος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας, κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρός, ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη. Ἀγαπητοὶ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρένησαν προφηταὶ οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες· ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ, προμαρτυρούμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας· οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ διηκόνουν αὐτὰ, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπὸ οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι. Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις· Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε· διότι γέγραπται· Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἶμι· Καὶ εἰ Πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε· εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν

Ἐγὼ ὁ Πέτρος, Ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γράφω πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι προσωρινοὶ κάτοικοι τῆς γῆς, σκορπισμένοι στὸν Πόντο, στὴ Γαλατία, στὴν Καππαδοκία, στὴν Ἀσία, στὴ Βιθυνία· Καὶ εἴσθε ἐκλεκτοὶ σύμφωνα μὲ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, μὲ τὸν ἁγιασμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ ὑποταχθεῖτε στὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ νὰ δεχθῆτε τοὺς καρπούς πού πήγασαν ἀπὸ τῆ σταυρική του θυσία. Εἶθε νὰ αὐξηθεῖ σ' ἐσᾶς ἡ χάρις καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Ἀγαπητοί, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν σας ἔψαξαν καὶ ἐρεύνησαν οἱ Προφῆτες, πού προφήτευσαν γιὰ τὴ χάρις πού μᾶς δόθηκε· Ζητώντας νὰ μάθουν σέ ποιόν ἢ σέ ποιά ἐποχὴ τοὺς φανέρωνε τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ πού ἦταν μέσα τους, ὅτι θὰ συμβοῦν τὰ Παθήματα τοῦ Χριστοῦ, πού προέλεξαν, καὶ ἡ μετὰ ἀπ' αὐτὰ δόξα του, στοὺς ὁποίους ἀποκαλύφθηκε, ὅτι αὐτὰ ὑπηρετοῦσαν ἐμᾶς καὶ ὄχι τοὺς ἑαυτοὺς τους, αὐτὰ τὰ ὁποῖα κηρύχθηκαν σ' ἐσᾶς, ἀπὸ ἐκείνους πού σᾶς κήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιο μὲ τὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, στὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν οἱ Ἄγγελοι νὰ σκύψουν καὶ νὰ δοῦν. Γι' αὐτό, ἀφοῦ ζώσετε τὴ μέση τῆς διανοίας σας, γαλήνιοι, στηριζτε ἀπόλυτα τὴν ἐλπίδα σας στὴ χάρις πού ἔρχεται σ' ἐσᾶς μὲ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, χωρὶς νὰ προσαρμόζεσθε στὶς προηγούμενες ἐπιθυμίες τῆς ἐποχῆς τῆς ἀγνοίας σας· Ἀλλὰ σύμφωνα μὲ αὐτόν πού σᾶς κάλεσε, τὸν Ἅγιο Θεό, καὶ οἱ ἴδιοι γίνετε ἅγιοι σὲ κάθε συμπεριφορᾶ· Διότι ἔχει γραφεῖ· Ἅγιοι γίνεσθε, διότι ἐγὼ εἶμαι ἅγιος· Καὶ ἂν ἐπικαλεῖσθε ὡς Πατέρα,

ἀναστροφῆς πατροπαράδοτου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ· προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς, τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεόν, τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς· Ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλ' ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα, διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε· τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα, τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς. Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν, καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρισίεις, καὶ φθόνους, καὶ πάσας καταλαλιὰς, ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν καὶ ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε, εἰς σωτηρίαν, εἶπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδοδοκιμασμένον, παρά δὲ Θεῶ ἐκλεκτόν, ἔντιμον, καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ Γραφῇ· Ἴδου τίθημι

Ἐκεῖνον πού κρίνει, χωρὶς νὰ λαμβάνει ὑπόψη πρόσωπα, σύμφωνα μὲ τὸ ἔργο τοῦ καθενός, ἀναστραφεῖτε (ζῆστε) μὲ φόβο Θεοῦ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς προσωρινῆς ζωῆς σας στὴ γῆ· Γνωρίζοντας ὅτι λυτρωθήκατε ἀπὸ τὴ μάταια πατροπαράδοτη συμπεριφορὰ σας, ὄχι μὲ φθαρτὰ πράγματα, δηλαδή μὲ ἄργυρο καὶ χρυσό, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄψογος καὶ ἀκηλίδωτος ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προβλέφθηκε βέβαια πρὶν ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου, φανερώθηκε ὅμως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους γιὰ χάρη ὑμῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ Χριστοῦ πιστέψατε στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ ἔδωσε δόξα σ' αὐτόν, ὥστε ἡ πίστις σας καὶ ἡ ἐλπίδα σας, νὰ στηρίζεται στὸν Θεό. Ἐχοντας ἐξαγνίσει τίς ψυχές σας μὲ τὴν ὑπακοή τῆς ἀλήθειας, μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ προχωρήσετε σὲ ἀνυπόκριτη ἀγάπη μεταξύ σας, μὲ καθαρὴ καρδιά, ἀγαπήστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο θερμὰ· ἀναγεννημένοι ὄχι ἀπὸ φθαρτὴ σπορά, ἀλλὰ ἀπὸ ἀφθαρτῆ, μὲ τὸ Λόγο τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, πού μένει αἰώνια· Διότι κάθε ἄνθρωπος εἶναι ὅπως τὸ χόρτο, καὶ κάθε δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· Ξηραίνεται τὸ χόρτο καὶ τὸ ἄνθος του πέφτει· Ὁ λόγος ὅμως τοῦ Κυρίου μένει αἰώνια. Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖο κηρύχθηκε σ' ἐσᾶς. Λοιπὸν ἀφοῦ ἀποθέσετε κατὰ μέρος κάθε κακία, καὶ κάθε δόλο, καὶ ὑποκρισίεις καὶ φθόνους, καὶ κάθε καταλαλιά, ὡς νεογέννητα βρέφη ποθήστε τὸ Λογικὸ καὶ ἄδολο γάλα, ὥστε μὲ αὐτὸ νὰ αὐξηθεῖτε στὴ σωτηρία, ἐὰν βέβαια γευθήκατε, ὅτι εἶναι ἀγαθὸς ὁ Κύριος. Πρὸς αὐτόν πλησιάζοντας ὡς ζωντανό λίθο, πού

ἐν Σιών λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτὸν, ἔντιμον·
καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτὸν οὐ μὴ καταισχυνηθῆ.

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστ. Πέτρου. (Β'. 21-Γ'. 1-9).

Ἀγαπητοὶ Χριστὸς ὑπὲρ ὑμῶν ἔπαθεν, ὑμῖν
ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε
τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ· ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν,
οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ὃς
λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ
ἠπεῖλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως, ὃς τὰς
ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι
αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα, ταῖς ἁμαρτίαις
ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὐ τῷ
μῶλωπι αὐτοῦ ἰάθητε. Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα
πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν
ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν. Ὅμοίως,
αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίους ἀνδράσιν,
ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν
γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσονται
ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἀγνήν ἀναστροφήν
ὑμῶν. Ὡν ἔστω οὐχ ὁ ἕξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν,
καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων

ἀποδοκιμάσθηκε μὲν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ εἶναι
ἐκλεκτός γιὰ τὸν Θεό καὶ πολύτιμος, καὶ σεῖς ὡς ζων-
τανοὶ λίθοι, νὰ οἰκοδομεῖσθε ὡς οἶκος πνευματικός, ὡς
ἱερεῖς ἅγιοι, γιὰ νὰ προσφέρετε θυσίες πνευματικές,
εὐπρόσδεκτες ἀπὸ τὸν Θεό Πατέρα διὰ τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Γι' αὐτό καὶ εἶναι γραμμένο στὴν Ἁγία Γραφή·
Νά, τοποθετῶ στὴν Ἱερουσαλήμ λίθο ἀκρογωνιαῖο (θε-
μέλιο), ἐκλεκτό, πολύτιμο· Καὶ ὅποιος στηρίζει τὴν πε-
ποιθήση του ἐπάνω σ' αὐτόν, δέν θά ντροπιασθεῖ.

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Β'. 21-Γ'. 1-9).

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστ. Πέτρου. (Β'. 21-Γ'. 1-9).

Ἀγαπητοί, ὁ Χριστὸς ἔπαθε γιὰ σᾶς ἀφήνοντάς σας
ὑπογραμμό (παράδειγμα), γιὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰ ἴχνη
του. Αὐτὸς δέν ἔκανε ἁμαρτία, οὔτε βρέθηκε δόλος στό
στόμα του. Ἐνῶ τὸν κακολογοῦσαν, δέν ἀνταπέδιδε τὴν
κακολογία, ἐνῶ ἔπασχε, δέν ἀπειλοῦσε, ἀλλὰ ἄφηγε
τοὺς ἀντιθέτους στόν Θεό, πού κρίνει δίκαια· Ἐκεῖνος
τίς ἁμαρτίες μας τίς ἀνέβασε ὁ ἴδιος μέ τό σῶμα του
ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ὥστε, ἀφοῦ
ἀποξενωθοῦμε ἀπό τίς ἁμαρτίες, νὰ ζήσουμε γιὰ τὴν
ἀρετή· Μέ τὸν τραυματισμό Ἐκεῖνου θεραπευθήκατε.
Διότι ἦσασταν ὡς πρόβατα περιπλανώμενα· Ἀλλά
ἐπιστρέψατε τώρα στόν Πατέρα καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν
σας. Παρόμοια καὶ οἱ γυναῖκες, νὰ ὑποτάσσονται στοὺς
ἄνδρες τους, ὥστε, καὶ ἂν μερικοὶ δέν ὑπακούουν στόν
Λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ κερδηθοῦν χωρὶς λόγο μέ τὴν καλή
συμπεριφορὰ τῶν γυναικῶν παρατηρώντας τὴν ἀγνή
συμπεριφορὰ σας, πού συνοδεύεται μέ σεβασμό. Γι'
αὐτὲς τίς γυναῖκες ἄς εἶναι στολίδι ὄχι ὁ ἕξωτερικός

κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πράεος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής. Οὕτω γὰρ ποτε καὶ αἱ ἅγιοι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐκόσμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, Κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγεννήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκευεῖ τῷ γυναικίῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχοι, φιλόφρονες· Μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, τούναντίον δέ, εὐλογοῦντες· εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Πέτρου. (Δ'. 1-11).

Ἀγαπητοί, Χριστοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ὀπλίσασθε· ὅτι ὁ παθὼν σαρκί, πέπαυται ἁμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκί βιώσαι χρόνον. Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου, τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις,

στολισμός με τὸ πλέξιμο τῶν τριχῶν, καὶ με τὴν τοποθέτηση χρυσῶν κοσμημάτων ἢ με τὸ ντύσιμο πολυτελῶν φορεμάτων, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος τῆς καρδιάς μέσα στό πρᾶο καὶ ἡσυχο πνεῦμα, πού δέ φθείρεται, πρᾶγμα τὸ ὅποιο εἶναι γιὰ τὸν Θεὸ πολυτελής. Διότι ἔτσι κάποτε καὶ οἱ ἅγιοι γυναῖκες, πού ἐλπίζαν στόν Θεό, στόλιζαν τὸν ἑαυτό τους ὑποτασσόμενες στοὺς ἄνδρες τους· Ὅπως ἡ Σάρρα ἦταν ὑπάκουη στόν Ἀβραάμ ὀνομάζοντάς τον Κύριο, τῆς ὁποίας γίνετε παιδιὰ· Νὰ κάνετε τὸ καλὸ, καὶ νὰ μὴ φοβᾶσθε κανένα φόβο· Καὶ οἱ ἄνδρες παρόμοια, νὰ συγκατοικεῖτε μαζί με τίς γυναῖκες με σύνεση, ἀπονέμοντας τιμὴ στή γυναίκα ὡς ἀσθενέστερο σκεῦος, διότι εἶναι καὶ συγκληρονόμοι τῆς ζωῆς τῆς χάριτος, γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζονται οἱ κοινές προσευχές σας. Τέλος σᾶς προτρέπω νὰ εἰσθε ὅλοι ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχοι, εὐγενεῖς, χωρὶς νὰ ἀνταποδίδετε κακὸ στό κακὸ καὶ κακολογία στήν κακολογία, ἀντιθέτως νὰ εὐλογεῖτε, ἔχοντας ὑπόψη ὅτι γι' αὐτὸ ἔχετε κληθεῖ, γιὰ νὰ κληρονομήσετε εὐλογία .

Α'. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου. (Δ'. 1-11).

Ἀγαπητοί, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἔπαθε γιὰ μᾶς σωματικά, καὶ σεῖς ὀπλισθεῖτε με τὸν ἴδιο τρόπο σκέψεως· Ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς πού ἔπαθε σωματικά, ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὥστε νὰ ζήσει τὴν ὑπόλοιπη γήινη ζωὴ, ὄχι πλέον κατὰ τίς ἐπιθυμίες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διότι εἶναι ἀρκετὸς γιὰ σᾶς ὁ χρόνος τῆς ζωῆς πού πέρασε, με τὸ νὰ κάνετε τὸ θέλημα τῶν εἰδωλολατρῶν, ζώντας με ἀκολασίες, κακές ἐπιθυμίες,

πότοις, καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις. Ἐν ᾧ ξενίζονται, μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες· Οἱ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἐτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι· Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς. Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες· ὅτι ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμῶν· Ἐκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ. Εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος ἢς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζεται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἔστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐκτενής. κλπ. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις ὁ λογικὸς οὐρανός, δόξαν Θεοῦ διαπαντὸς διηγούμενος, ὁ πρῶτος Χριστῷ καλοῦντι, καθυπακούσας θερμῶς, καὶ ἀμέσως τούτῳ συγγενόμενος, ὑφ' οὗ πυρσευόμενος, καθωράθης φῶς δεύτερον, καὶ τοὺς ἐν σκότει, ἀστραπαῖς σου ἐφώτισας, ἀγαθότητα, τὴν αὐτοῦ

μέθες, ἄσεμνα γλέντια, οἰνοποσίες καὶ ἀθέμιτες εἰδωλολατρείες. Γί' αὐτὸ παραξενεύονται, ἐπειδὴ δὲν τρέχετε μαζί τους στὸν ἴδιο πλεονασμὸ τῆς ἀσωτείας, βλασφημώντας τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ τὸν Θεό· Αὐτοὶ θὰ δώσουν λόγο στὸν Θεό, πού εἶναι ἕτοιμος, νὰ κρίνει ζωντανούς καὶ νεκρούς. Διότι, γί' αὐτὸ καὶ στοὺς νεκρούς κηρύχθηκε τὸ Εὐαγγέλιο, ὥστε, ἀφοῦ κρίθηκαν ὡς ἄνθρωποι μὲ σάρκα, νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τὸν Θεὸ πνευματικά. Τὸ τέλος ὅλων πλησίασε. Ζῆστε λοιπὸν μὲ ἐγκράτεια, καὶ ἀγρυπνήστε στίς προσευχές. Πρὸ πάντων ὁμως νὰ ἔχετε θερμὴ τὴν ἀγάπη μεταξύ σας, διότι ἡ ἀγάπη θὰ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Νὰ εἰσθε φιλόξενοι μεταξύ σας, χωρὶς γογγυσμούς. Ὁ καθένας ὅπως πῆρε κάποιο χάρισμα, ἄς τὸ θέσει στὴ ὑπηρεσία τῶν ἄλλων, νὰ εἰσθε ὡς καλοὶ οἰκονόμοι τῆς ποικίλης χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐάν κάποιος ὁμιλεῖ, ἄς ὁμιλεῖ, ὡς νὰ λέγει λόγια Θεοῦ· Ἐάν κάποιος ὑπηρετεῖ, ἄς ὑπηρετεῖ μὲ δύναμη, τὴν ὁποία χορηγεῖ ὁ Θεός· Γιά νὰ δοξάζεται ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων . Ἀμήν.

Ἐκτενής. κλπ. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαῖρε ὁ λογικὸς οὐρανός, πού διηγεῖτε διαρκῶς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ· Ἐσύ πού πρῶτος ὑπάκουσες στὸν Χριστό, πού σέ καλοῦσε, καὶ ἀμέσως πηγες μαζί του· ἀπ' αὐτὸν φωτιζόμενος φάνηκες δεύτερο φῶς, καὶ φωτισες αὐτούς πού ἦταν στό σκότος μὲ τίς λάμπεις σου μιμούμενος τὴν ἀγαθότητά του. Γί' αὐτὸ καὶ ἐκτελοῦμε

έκμιμούμενος. Ὅθεν τὴν παναγίαν σου, τελοῦμεν πανήγυριν, καὶ τῶν λειψάνων τὴν θήκην, περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα, ἐξ ἧς ἀναβλύζεις, σωτηρίαν τοῖς αἰτοῦσι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Πρῶτον τῶν ὄρεκτῶν εὐρηκῶς, δι' εὐσπλαχνίαν τὴν ἡμῶν περικείμενον, Ἀνδρέα θεόφρον φύσιν, συνανεκράθης αὐτῶ, διαπύρω πόθῳ τῶ συναίμονι, βοῶν· Ὅν ἐκήρυξαν, οἱ Προφῆται, ἐν Πνεύματι, εὐρομεν δεῦρο, ταῖς αὐτοῦ ὠραιότησι, καταθέλωμεν, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, ὅπως φωταγωγούμενοι, αὐτοῦ ταῖς λαμπρότησι, νύκτα τῆς πλάνης καὶ σκότος, τῆς ἀγνωσίας διώξωμεν, Χριστὸν εὐλογοῦντες, τὸν παρέχοντα τῶ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα Θεόν, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας ἐζώγησας, σαγήνη τῶν σῶν λογίων, καὶ συνταράσσεις σαφῶς, ἀλμυρὰς θαλάσσας, ἵππος ἄριστος, ὄφθεις τοῦ Δεσπόζοντος, τῆς θαλάσσης ἀοίδιμε, καὶ σηπεδόνα, ἀθεΐας ἐξήρανας, ἄλας τίμιον, ἐμβαλὼν τὴν σοφίαν σου, ἦν περ καὶ κατεπλάγησαν, Απόστολε ἐνδοξε, τῆς μωρανθείσης σοφίας, οἱ ἀναιδῶς ἀντεχόμενοι, Χριστὸν μὴ εἰδότες, τὸν παρέχοντα τῶ κόσμῳ, τὸ

τὴν παναγία σου πανήγυρη, καὶ προσκυνοῦμε μέ χαρὰ τὴ θήκη τῶν λειψάνων σου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναβλύζεις, σ' αὐτούς πού ζητοῦν, τὴ σωτηρία καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Σέ ὅλη τὴ γῆ βγῆκε ἡ φωνὴ του, καὶ στά πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ λόγια του.

Βρῆκες τὸν πρῶτο, ἀπὸ ὅσα θά ἐπιθυμοῦσες, Ἀνδρέα φωτισμένε ἀπὸ τὸν Θεό, νά εἶναι ντυμένος μέ τὴ φύση μας ἀπὸ εὐσπλαχνία, καὶ ἐνώθηκες μαζί του μέ θερμό πόθο, κραυγάζοντας στὸν ἀδελφό σου· Αὐτόν πού κήρυξαν οἱ Προφῆτες μέ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος, τὸν βρήκαμε· Ἐλα, μέ τίς δικές του ὠραιότητες, νά χρησιμοποιήσουμε καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ διάνοιά μας· ὥστε φωταγωγημένοι ἀπὸ τίς λαμπρότητες Ἐκείνου, νά διώξουμε τὴ νύχτα τῆς πλάνης καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, δοξολογώντας τὸν Χριστό, πού παρέχει στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴ δημιουργία τῶν χειρῶν του τὴν ἀναγγέλλει ὁ οὐρανός.

Τὰ ἔθνη πού δὲ γνώριζαν τὸν Χριστό, τὰ ψάρεψες, ὅπως μέσα ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀγνοίας, μέ τὸ δίχτυ τῶν λόγων σου, καὶ ταράξεις φανερά τίς ἀλμυρές θάλασσες τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ ἔτσι φαίνεσαι ἵππος ἄριστος, Ἐκείνου πού ἐξουσιάζει τὴ θάλασσα, ἀξιύμνητε· Καὶ ξήρανες τὴ σήψη τῆς ἀθεΐας, βάζοντας μέσα ὡς πολύτιμο ἀλάτι τὴ σοφία σου· αὐτὴν θαύμασαν, Απόστολε ἐνδοξε, ἐκεῖνοι πού μέ ἀναίδεια στηρίζονταν στὴ σοφία πού ἔγινε μωρία, μὴ γνωρίζοντας τὸν Χριστό, πού παρέ-

μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Τὸν συναίμονα Πέτρου, καὶ Χριστοῦ μαθητὴν, τῶν ἰχθύων ἀγρευτὴν, καὶ ἀλιέα τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον· τοῦ γάρ, Ἰησοῦ τὰ διδάγματα, πάντας ἐξεπαίδευσε τοῖς δόγμασι, καὶ ὡς δέλεαρ ἰχθύσι, τὰς σάρκας τοῖς ἀνόμοις παρέδωκε, καὶ τούτους ἐσαγήνευσεν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, παράσχου τῷ λαῷ σου εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ...

Ἰωσήφ, εἶπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τῶν Ἁγίων, ἦν παρέλαβες Κόρην, ἔγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Ἐγώ, φησί, τοὺς Προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει, ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως· οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσι, σὺν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος, καὶ τοῦ Κορυφαίου αὐτάδελφος, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων Ἀνδρέα ἰκέτευε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένην δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις

χειστὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Τὸν ἀδελφὸ τοῦ Πέτρου καὶ Μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸν κυνηγὸ τῶν ψαριῶν καὶ ψαρά τῶν ἀνθρώπων, ἃς τιμήσουμε μὲ ὕμνους, τὸν Ἀνδρέα τὸν Ἀπόστολο· Διότι μὲ τίς διδασκαλίης του ὅλους τοὺς ἐκπαίδευσε στὰ διδάγματα τοῦ Ἰησοῦ· Καὶ ὡς δόλωμα στὰ ψάρια, παρέδωσε τίς σάρκες του στοὺς ἀνόμους, καὶ τοὺς συνέλαβε. Μὲ τίς ἰκεσίες αὐτοῦ Χριστέ, δώσε στό λαό σου εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Ἰωσήφ, πές μας, πῶς φέρνεις ἔγκυο στή Βηθλεέμ, αὐτὴν ποὺ παρέλαβες ὡς Κόρη Παρθένο ἀπὸ τὰ Ἅγια (ἀπὸ τὸ Ναό); Ἐγώ, ἀπαντᾷ, ἀφοῦ μελέτησα τοὺς Προφήτες, καὶ ἀφοῦ δέχθηκα θεϊκὴ ἀποκάλυψη ἀπὸ Ἄγγελου, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ Μαρία θὰ γεννήσει Θεὸν κατὰ τρόπο ἀνεξήγητο· Καὶ γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν, θὰ ἔλθουν Μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή μὲ δῶρα πολύτιμα, γιὰ νὰ τὸ λατρεύσουν. Ἐσὺ ποὺ σαρκώθηκες γιὰ μᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ὡς Πρωτόκλητος ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀδελφός τοῦ κορυφαίου, Ἀνδρέα, ἰκέτευε τὸν Κύριο τῶν ὅλων, νὰ δωρίσει εἰρήνην στὴν οἰκουμένην καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους

ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδέξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτοπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ὡς θεῖον Μαθητὴν, καὶ Πρωτόκλητον πάντων, Χριστοῦ τῶν Μαθητῶν, εὐφημοῦμέν σε πόθῳ, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι ῥῦσαι ποιμήνην σου, ἣν ἐκ Θεοῦ ἐπιστεύθης, πάσης θλίψεως, καὶ ἀναγκῶν καὶ σκανδάλων, καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου σεμνή, νῦν ἐκτεῖνασα οἴκτῳ, βοήθειαν ἡμῖν, ἐξ Ἁγίου παράσχου, καὶ δίδου ἀκίνδυνον, τὴν ζωὴν διανύσασθαι, τοὺς δοξάζοντας, τὸν σὸν πανάγιον Τόκον, καὶ σὲ Δέσποινα, ἐπιγραφομένους Κόρη, ἐλπίδα καὶ καύχημα.

Πρῶτον εὐρέ σε, Χριστὸς μολοῦντα μύστην ἄριστον, Ἀνδρέα μάκαρ, καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ τομῶς διαγγέλλοντα, τῇ οἰκουμένη καθάπερ ὑπόπτερον, καταφωτίζοντα ἐθνῶν τὰ

ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στή γῆ. Ὁ Θεὸς νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρίς σύγχυση, καὶ νά καταδέχεται Σταυρό θεληματικά γιά μᾶς· Μέ τὸν ὁποῖο (Σταυρό) ἀφοῦ ἀνέστησε τὸν πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο τίς ψυχές μας.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ὡς ἱερό Μαθητὴ καὶ Πρωτόκλητο (καλεσμένο πρῶτο) ἀπὸ ὅλους τούς Μαθητές τοῦ Χριστοῦ, σέ ἐγκωμιάζουμε μέ πόθο, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ μέ πίστη σοῦ κραυγάζουμε· Γλίτωσε τό κοπάδι πού σοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς ἀπὸ κάθε θλίψη, καὶ ἀπὸ ἀνάγκες καὶ σκάνδαλα, καὶ ἀπὸ κάθε ταλαιπωρία.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀπλώνοντας τὰ χέρια σου τώρα, Σεμνή, μέ εὐσπλαχνία, δός μας βοήθεια ἀπὸ τὸν Ἅγιο, καὶ δός μας, νά περάσουμε ἀκίνδυνα τὴ ζωὴ μας, ἐμεῖς πού δοξάζουμε τό Πανάγιο Παιδί σου, καὶ ἔχουμε ἐσένα, Κόρη, ἐλπίδα καὶ στήριγμα.

Πρῶτον σέ βρῆκε ὁ Χριστὸς, νά ἐρχεσαι ὡς ἄριστος Μαθητὴς, Ἀνδρέα μακάριε, καὶ νά κηρύττεις χωρίς περιστροφές τὰ προστάγματά του στὴν οἰκουμένη φωτίζοντας ὡς φτερωτὸς τὰ πλήθη τῶν ἐθνῶν. Αὐτόν

συστήματα. Αὐτὸν ὡς Θεὸν παμμακάριστε
 ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη
 πάναγνε, Θεοκυήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους
 ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον,
 ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν,
 ἀποκάθαρσεν, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι,
 παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες ἀνευφημήσωμεν, ὡς
 αὐτόπτην τοῦ Λόγου καὶ θεῖον κήρυκα, καὶ ἐθνῶν
 πνευματικόν, σαγηνευτὴν ἀληθῶς, ὅτι
 προσήγαγεν ἡμᾶς, εἰς ἐπίγνωσιν Χριστοῦ,
 Ἀνδρέας ὁ θεηγόρος, καὶ νῦν πρεσβεύει
 ἀδιαλείπτως, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε ἄχραντε,
 ἀνενδοιάστως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ
 ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ
 κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς,
 πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ
 Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς
 σε.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελ. 8-9).

Προκειμένον.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν
 καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα
 αὐτῶν.

ἰκέτευε ὡς Θεὸν παμμακάριστε, νά μᾶς δωρίσει τὸ μέγα
 ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐγίνες θεϊκὴ κατοικία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, μόνη πά-
 ναγνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ξεπερνώντας καὶ τοὺς
 Ἀγγέλους στήν καθαρότητα· Ἐμένα λοιπόν, πού περισ-
 σότερο ἀπὸ ὅλους, λερώθηκα ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα τῆς
 σάρκας, καθάρισέ με τελείως μέ τὰ θεϊκὰ νερά τῶν
 πρεσβειῶν σου, δίνοντάς μου, Σεμνή, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅλοι ἄς ἐγκωμιάσουμε τὸν Ἀπόστολο, ὡς αὐτόπτη
 μάρτυρα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ θεϊκὸ κήρυκα, καὶ
 ἀληθινὰ πνευματικὸ ψαρά τῶν ἐθνῶν· Διότι μᾶς
 ὀδήγησε στὴ γνώση τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀνδρέας ὁ Θεολόγος·
 Καὶ τώρα πρεσβεύει ἀκατάπαυστα, νά σωθοῦν οἱ ψυχές
 μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ εἶσαι, ἀγνή Παρθένε, σκέπη ἡμῶν, οἱ ὅποιοι
 χωρὶς δισταγμὸ ἔχουμε τίς ἐλπίδες μας σ' ἐσένα,
 ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ διαφόρους πειρασμούς καὶ δύσκο-
 λες περιστάσεις, καὶ ἀπὸ φοβεροὺς κινδύνους, πρε-
 σβεύοντας στὸν Υἱὸ σου μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους του,
 καὶ σῶσε ὅλους, ὅσοι σέ ἀνυμνοῦν.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελ. 8-9).

Προκειμένο.

Σέ ὅλη τὴ γῆ βγῆκε ἡ φωνὴ του, καὶ στὰ πέρατα τῆς
 οἰκουμένης τὰ λόγια του.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ
ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.
Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (Δ' . 18-40).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ
τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς,
Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν
θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς. Καὶ λέγει αὐτοῖς·
Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς
ἀνθρώπων. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα
ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐκεῖθεν εἶδεν
ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου
καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ
μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας
τὰ δίκτυα αὐτῶν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ
εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν
ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν
Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς
συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον
τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ
πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Ὁ Πρωτόκλητος Μαθητῆς, καὶ μιμητῆς τοῦ
πάθους, συμμορφούμενός σοι Κύριε, Ἀνδρέας ὁ

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν
δημιουργία του τὴν κηρύττει ἡ ἀτμόσφαιρα.

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (Δ' . 18-40).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο περιπατώντας ὁ Ἰησοῦς κοντὰ στὴ
θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, τὸν Σίμω-
να, πού λέγεται Πέτρος, καὶ τὸν Ἀνδρέα τὸν ἀδελφὸ
του, νὰ ρίχνουν τὰ δίκτυα στὴ θάλασσα, γιατί ἦταν ψα-
ράδες· Καὶ λέγει σ' αὐτούς, ἐλάτε μαζί μου καὶ θὰ σᾶς
κάνω ψαράδες ἀνθρώπων· Κι ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἄφησαν
ἀμέσως τὰ δίκτυα, τὸν ἀκολούθησαν· Καὶ ἀφοῦ προχώ-
ρησε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδε δύο ἄλλους ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβο,
τὸν υἱὸ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τὸν Ἰωάννη, τὸν ἀδελφὸ του,
μέσα στό πλοῖο μαζί μέ τὸν πατέρα τους, νὰ ἐτοιμάζουν
τὰ δίκτυα τους, καὶ τοὺς κάλεσε· Καὶ ἐκεῖνοι ἀμέσως,
ἄφησαν τὸ πλοῖο καὶ τὸν πατέρα τους καὶ τὸν
ἀκολούθησαν· Καὶ περιόδευε ὁ Ἰησοῦς σέ ὅλη τὴ Γαλι-
λαία διδάσκοντας στίς συναγωγές τους καὶ κηρύττο-
ντας τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ,
καὶ θεραπεύοντας κάθε ἀρρώστια καὶ κάθε καχεξία
(ἀδιαθεσία, ἀδυναμία) στό λαό.

Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριο.

Ὁ Πρωτόκλητος Μαθητῆς καὶ μιμητῆς τοῦ πάθους, ὁ
Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος, ἀκολουθώντας καὶ μιμούμενος

Ἀπόστολος, τοὺς ἐν βυθῷ τῆς ἀγνοίας
πλανωμένους ποτέ, τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ Σταυροῦ σου
ἀνελεύσας, προσήγαγέ σοι, ταῖς πρεσβεῖαις αὐτοῦ
ὑπεράγαθε, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον, καὶ
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

«Σῶσον ὁ Θεὸς τὸ Λαόν σου...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ωιδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ
ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ
σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται».

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα
σαρκὶ ἀγνή, Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια,
τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα Πάναγνε, τὰ τῆς ψυχῆς μου,
καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ
τοῦ νοῦ ἐκτροπὰς, ἀφάνισον ὡς συμπαθῆς, ταῖς
σαῖς δεήσεσιν.

Τὸ φῶς ἢ κηήσασα, τὸν Λυτρωτὴν μου, τοῦ
σκότους με λύτρωσαι, καὶ βασάνων, Ἄχραντε, τῶν
αἰωνίων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμνῷ, τὰ μεγαλεῖά
σου.

Νοός μου Πανάμωμε, τὰς ἀμαυρώσεις, φωτί
σου ἀπέλασον, ἢ τὸ φῶς κηήσασα, καὶ δώρησαί
μοι ἀγαθῆ, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ,
ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

ἐσένα, Χριστέ, αὐτοὺς πού πλανῶνταν κάποτε στό βυθό
τῆς ἀγνοίας, ἀφοῦ τοὺς τράβηξε μέ τό ἀγκίστρι τοῦ
Σταυροῦ, τοὺς ὀδήγησε σ' ἐσένα. Μέ τίς πρεσβεῖες του,
ὑπεράγαθε, εἰρήνευσε τή ζωή μας, καί σῶσε τίς ψυχές
μας.

«Σῶσον ὁ Θεός τόν λαό σου...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἦμνο νικηφόρο ἄς ψάλουμε ὅλοι στόν Θεό, πού
ἔκανε τεράστια θαύματα μέ τό ὑψωμένο χέρι του, καί
ἔσωσε τὸν Ἰσραήλ, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἐπειδὴ μόνη, ἀγνή Παναγία, γέννησες μέ σάρκα τὸν
Ἄχρονο Υἱό, (πού δέν περιορίζεται στό χρόνο), θεράπευ-
σε ὅλα τὰ πάθη τῆς πανάθλιας ψυχῆς μου πού χρονί-
ζουν.

Τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, Πάναγνε, δολαδὴ τὴν
πόρωσὸ τῆς καρδιάς, τὸ σκοτισμὸ τοῦ λογισμοῦ καὶ τίς
παρεκτροπές τοῦ νοῦ μου, ἀφάνισέ τα, ὡς συμπαθῆς
πού εἶσαι μέ τίς δικές σου ἰκεσίες.

Ἐσύ πού γέννησες τό φῶς, τὸν Λυτρωτὴ μου, λύτρω-
σέ με ἀπό τό σκοτάδι καὶ τὰ ἐκεῖ αἰώνια βάσανα, Ἀγνή,
ὥστε σωζόμενος νά ὑμνῷ τὰ μεγαλεῖα σου.

Τοὺς σκοτισμοὺς τοῦ νοῦ μου, Πάναγνε, διῶξε τους
μέ τό δικό σου φῶς, Ἐσύ πού γέννησες τό φῶς. Καὶ δώ-
ρισέ μου, Ἀγαθῆ, τὴ δύναμὸ νά στρέψω τό βλέμμα μου
πρὸς τό φῶς, πού ἀνέτειλε ἀπό ἐσένα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Τὴν τεθολωμένην μου ψυχὴν, τῶν ἐννοιῶν τε καὶ λόγων ἐκκάθαρον, τῇ ἐνσκηνώσει σοι κήρυξ Χριστοῦ, Ἀνδρέα θεία χάριτι, ὅπως καθαρῶς σοι, προσάξω ὕμνον ἐπάξιον.

Τίμιον ὁ Πρόδρομος Χριστοῦ, τῶν ἑαυτοῦ Μαθητῶν ἀκροθίνιον, ὁ ἐκ στειρευούσης σε βλαστός, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι Χριστῷ, τῷ δεδοξαμένῳ, Ἀνδρέα χαίρων προσήγαγεν.

Ἔρωτι καὶ πόθῳ ἀκλινεῖ, τῆς ἀρετῆς τῶν βαθμίδων ἀρξάμενος, καὶ τὰς ἀναβάσεις αἰεὶ μελετῶν, ἐξ ἀμυδρᾶς δυνάμεως, πρὸς τὴν ἀκροτάτην, Ἀνδρέα δύναμιν ἔφθασας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ τῆς χάριτος πηγὴ, Χαῖρε ἡ κλίμαξ καὶ πύλη οὐράνιος. Χαῖρε ἡ λυχνία, καὶ στάμνος χρυσή, καὶ ὄρος ἀλατόμητον, ἡ τὸν ζωοδότην, Χριστὸν τῷ κόσμῳ κυήσασα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Τῷ καλάμῳ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνελθὼν, Ἀνδρέα πολυῦμνητε· σὺ ἐζώγησας λαούς, ὡς ἐπηγγείλατο Χριστός, ὁ σαγηνεύειν διδάξας σε, ἀνθρώπους ὡς ἰχθύας ζωορεῖν.

Ὁ τῆς πίστεως στύλος, ἡ ἔδρα τῶν ἀληθινῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, Ἀνδρέας ὁ θεόπνευστος, πάντα σήμερον καλεῖ, τῆς γῆς τὰ πέρατα, ἐορτὴν ἐτήσιον συστήσασθαι· συνέλθωμεν οὖν πάντες πιστοί.

Τὸ θαλάσσιον κύτος, δικτύοις ἐρευνῶν, τῇ

τῇ θολωμένη μου ψυχῇ καθάρισέ την ἀπὸ τίς σκέψεις καὶ τοὺς λογισμοὺς, κήρυκα τοῦ Χριστοῦ Ἀνδρέα, μέ τῇ θεία χάρι, πού ἀναπαύθηκε σ' ἐσένα, γιὰ νά σοῦ προσφέρω μέ καθαρότητα ὕμνο ἐπάξιο.

Ὁ Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ, πού βλάστησε ἀπὸ στεῖρα, μέ χαρά πρόσφερε ἐσένα, Ἀνδρέα, στό Χριστό, πού βλάστησε ἀπὸ Παρθένο καὶ εἶναι δοξασμένος ὡς πολύτιμη κορυφή, ἀπαρχή, τῶν Μαθητῶν του.

Ἀφοῦ ἄρχισες νά ἀνεβαίνεις τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀρετῆς μέ ἀγάπη καὶ πόθο ἀκλόνητο, καὶ μελετώντας πάντοτε τίς πνευματικές ἀναβάσεις, ἔφθασες ἀπὸ μικρὴ δύναμη, Ἀνδρέα, στὴν κορυφαία δύναμη.

Θεοτοκίο.

Χαῖρε πηγὴ τῆς χάριτος, χαῖρε σκάλα καὶ πύλη ἐπουράνια. Χαῖρε λυχνάρι καὶ στάμνα χρυσή, καὶ ὄρος ἀλατόμητο, ἄσκαφτο, ἐσύ πού γέννησες στὸν κόσμον τὸ ζωοδότη Χριστό.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Μέ τό καλάμι τοῦ Εὐαγγελίου ἀνέβηκες ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς πλάνης, Ἀνδρέα, πολυῦμνητε, καὶ ψάρεψες λαούς, ὅπως σοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Χριστός, πού σέ δίδαξε νά ψαρεύεις, νά πιάνεις, ἀνθρώπους ὅπως τὰ ψάρια.

Ὁ στύλος τῆς πίστεως, ἡ ἔδρα τῶν ἀληθινῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἀνδρέας ὁ θεόπνευστος, σήμερον καλεῖ ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς, νά συγκροτήσουν ἐορτὴ ἐτήσια· Ἄς συγκεντρωθοῦμε λοιπὸν ὅλοι οἱ πιστοί.

Ἐρευνώντας μέ τὰ δίχτυα τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, ὡς

τέχνη ἀλιεύς, σαγήνη τῆ τοῦ Πνεύματος, ἔθνη, φυλά καὶ λαούς, ζωγρεῖς ἐν Πνεύματι, καὶ τὸν ἄνω βυθὸν πολυθαύμαστε, σαφῶς ἀνακαλύπτεις ἡμῖν.

Μυστοπόλε, αὐτόπτα καὶ ῥήτορ, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως Χριστοῦ, ὁ δεξάμενος ἄνωθεν Πνεῦμα Ἅγιον, λαλοῦν ἐν γλώσσαις καθήμενον, τῷ πυρὶ διαιροῦν τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα...

Προανάρχου Τριάδος, Μονάδα ὑπερουσίως πίστει προσκυνῶ, οὐ τέμνων τὴν Θεότητα· ἔστι γὰρ ἐνοειδῆς, ἀπλῆ ἀμέριστος, συνάπτω δὲ αὐτὴν, οὐσιότητι προσώπων, καὶ πιστῶς διαιωῶ.

Καὶ νῦν ...

Βρεφουργεῖται Θεὸς ἐκ Παρθένου, καὶ νεουργεῖ τοὺς φθαρέντας ἐξ Ἀδάμ, καὶ λύει τὸ μεσότοιχον, καὶ τῆς ἔχθρας τὸν φραγμὸν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, κατάραν εὐλογεῖ τῆς Προμήτορος, ἐξ ἀχράντου Μητρὸς προελθών.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε».

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπῖαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν

ψαράς στὴν τέχνη, μέ τὸ δίχτυ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ψαρεύεις πνευματικὰ ἔθνη, φυλές καὶ λαούς, καὶ ἀποκαλύπτεις καθαρά σ' ἐμᾶς τὸν βυθὸ τοῦ οὐρανοῦ, Πολυθαύμαστε.

Μυσταγωγέ, αὐτόπτη Μάρτυρα καὶ ῥήτορα τῆς μυστικῆς γνώσης τοῦ Χριστοῦ, πού δέχθηκες Πνεῦμα Ἅγιο, τὸ ὁποῖο, ὅταν κατεβαίνει, ὁμιλεῖ μέ γλώσσες καὶ μέ τὴ φωτιά διαιρεῖ τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε νά σωθοῦμε ἐμεῖς.

Δόξα ...

Μέ πίστη προσκυνῶ τὸν Μοναδικὸ Θεὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού εἶναι ὑπερφυσικός καὶ δέν ἔχει ἀρχή, χωρὶς νά διαιωῶ τὴ Θεότητα· Διότι εἶναι ἐνιαία, ἀπλή, ἀχώριστη· Τὴ θεωρῶ ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴν οὐσία τῶν προσώπων, καὶ μέ πίστη τὴ διακρίνω σὲ τρία πρόσωπα.

Καὶ νῦν...

Γίνεται βρέφος ὁ Θεὸς ἀπὸ Παρθένου, καὶ κάνει καινούριους, αὐτοὺς πού ὑπέκυψαν στὴ φθορά, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀδάμ, καὶ διαλύει τὸ διαχωριστικὸ τοῖχο μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ τὸ φραγμὸ τῆς ἔχθρας μέ τὴ σάρκα του, καὶ εὐλογεῖ τὴν κατάραν τῆς Προμήτορος Εὐας, ἐπειδὴ προῆλθε ἀπὸ Μητέρα.

Ῥοδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄς εἶναι στερεωμένῃ ἡ καρδιά μου στό θέλῃμά σου, Χριστέ Θεέ μας, πού στερέωσες ἐπάνω στά νερά τῆς ἀτμόσφαιρας τὸ δεύτερο οὐρανό, καὶ στερέωσες τὴ γῆ ἐπάνω στά νερά, Παντοδύναμε.

Ἀπομάκρυνε κάθε ἀκαρπία τῆς στείρας διανοίας μου, καὶ ἀνάδειξε τὴν ψυχὴ μου καρποφόρα μέ τίς ἀρετές,

ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἢ βοήθεια.

Ῥῥσαί με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφρους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἢ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὄλως δέδοικα, σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν οἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρτίσας κατεστήσατο, κοινωνοὺς θείας χάριτος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Προσέδραμες δίψει οὐ κληθεῖς, Ἀνδρέα, ἀλλ' αὐθαίρετος, τῇ τῆς ζωῆς πηγῇ ὥσπερ ἔλαφος, καὶ πᾶσι ταύτην εὐρῶν ἐκήρυξας, καὶ πῶν ἐπότισας, ἀφθαρσίας νάματα, κεκμηκότα τῇ δίψει τὰ πέρατα.

Ἐπέγνωσ τῆς φύσεως θεσμούς, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, καὶ κοινωνὸν τὸν σύγγονον εἴληφας, βοῶν· Εὐρήκαμεν τὸν ποθούμενον, καὶ ὁδοποίησαντι, τῆς σαρκὸς τὴν γέννησιν, καθηγήσω τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τοῦ λόγου ἐκ βυθοῦ, ἀπάτης ἐσαγήνευσας, τοὺς λογικοὺς ἰχθύας Ἀπόστολε, καὶ

Παναγία Θεοτόκε, ἢ βοήθεια τῶν πιστῶν.

Λύτρωσέ με ἀπὸ κάθε καταδίκη καὶ ἀπὸ τὰ πολλά σκάνδαλα τοῦ διαβόλου, ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά καὶ τὸ σκοτάδι, Πάναγνη, ἐσύ πού γέννησες γιά μᾶς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερο (πού δέν βασιλεύει).

Τὸ ἀναπόφευκτο δικαστήριον, καὶ ἐκείνη τὴν ἄσβεστη φωτιά, καὶ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση, Ἀγνή, τὰ φοβοῦμαι πολὺ· Τρέξε, σῶσε με, πρὸ τοῦ τέλους, Ἀγαθὴ, ἐμένα τὸ δοῦλο σου.

Εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, πανύμνητη Παρθένε· Διότι ἀφοῦ ἔκανε ἄφθαρτους μέ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἐκείνους πού εἶχαν διαφθαρεῖ μέ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, τοὺς κατέστησε συμμετόχους τῆς θείας χάριτος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἔτρεξες ἀπὸ δίψα, ὄχι γιατί σέ κάλεσαν, ἀλλὰ ἀπὸ μόνος σου, στήν πηγὴ τῆς ζωῆς ὡς ἐλάφι· Καὶ ἀφοῦ τὴ βρῆκες, τὴν κήρυξες σέ ὄλους, καὶ ἀφοῦ ἤπιες, μέ τὰ νερά τῆς ἀφθαρσίας πότισες τὰ πέρατα, πού εἶχαν ἀποκάμει ἐξ αἰτίας τῆς δίψας.

Ἀναγνώρισες καλά τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀξιοθαύμαστε Ἀνδρέα, καὶ γι' αὐτὸ πῆρες συμμετόχο τὸν ἀδελφὸ σου κραυγάζοντας· βρῆκαμε τὸν ποθούμενο· Καὶ σ' αὐτὸν πού σοῦ ἀνοιξε τὸ δρόμο γιά τὴ σαρκική γέννηση, (τὸν Πέτρο) δίδαξες τὴ γνῶση τοῦ Πνεύματος.

Μέ τὸ δίχτυ τοῦ λόγου ψάρεψες ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀπάτης τὰ λογικά ψάρια, τοὺς ἀνθρώπους, Ἀπόστολε,

τῆ τραπέζῃ Χριστοῦ ὀψώνιον, καθαρὸν
προσήγαγες, λαμπρυνθέντας χάριτι, τοῦ φανέντος
σαρκὸς ὁμοιώματι.

Θεοτοκίον.

Θεὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, Παρθένε διὰ
Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ἔμεινας ἄφλεκτος, ἐπεὶ
σε βάτος τῷ νομοθέτῃ Μωσεῖ, φλεγομένη
ἄκαυστα, σαφῶς προεμήνυσε, τὴν τὸ πῦρ
δεξαμένην τὸ ἄστεκτον.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Λόγω καλοῦντι· Δεῦρ' ὀπίσω μου, τῷ Χριστῷ
εὐθύς ἠκολούθησε, σὺν τῷ Ἀνδρέᾳ καὶ Κηφᾶς, τὸν
γενέτην ἐάσαντες, καὶ τὸ σκάφος καὶ τὰ δίκτυα, ὡς
πίστεως πρόβολοι.

Τὰ εἰδωλεῖα μετεποίησας, εἰς ναοὺς Θεοῦ
Πανσεβάσμιε, καθιερώσας ἐν αὐτοῖς, τοὺς υἱοὺς
τοῦ Βαπτίσματος, οὓς ἡ χάρις ἀνεκαίνισε, δι'
ὑδατος Πνεύματι.

Τὸν μαργαρίτην τὸν πολῦτιμον, μυστικῶς τῷ
κόσμῳ προεῦρηκας, τῷ τῆς καρδίας σου ἀγρῷ,
κεκρυμμένον Ἀπόστολε, ὃν τῆ πίστει
ἐθησαύρισαν, τὰ ἔθνη εὐράμενα.

Ὡς θησαυρὸν τὸ Εὐαγγέλιον, ἐν χερσὶ λαβῶν
Πολυῦμνητε, πᾶσαν ἐπλούτισας τὴν γῆν, τοῦ
ἐνθέου κηρύγματος· διό σου τὰ μνημόσυνα, τιμᾶ
σὺν τοῖς ἄθλοις σου.

Δόξα...

Τὴν ἐν Τριάδι μίαν δύναμιν, ὀρθοδόξως

καὶ στό τραπέζι τοῦ Χριστοῦ τοὺς προσέφερες ὡς
ἀνταμοιβὴ καθαρῆ, ἀφοῦ λαμπρύνθηκαν μέ τῆ χάρι,
αὐτοῦ ποῦ φάνηκε ὁμοιος μ' ἐμᾶς στὴ σάρκα.

Θεοτοκίο.

Συνέλαβες στὴν κοιλιὰ σου τὸν Θεό , Παρθένε, μέ τῆ
χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔμεινες ὁμως ἄκαυτη· Διότι
ἡ βάτος ποῦ φλεγόταν χωρὶς νά καίεται, προμηνούσε
σαφέστατα στό νομοθέτη Μωυσῆ ἐσένα, ποῦ δέχθηκες
τὴ φωτιά τὴν ἀβάσταχτη.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ὅταν τοὺς καλοῦσε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, μέ
τά λόγια, ἐλάτε πίσω μου, εὐθύς ἀκολούθησε μαζί μέ
τὸν Ἀνδρέα καὶ ὁ Πέτρος ἀφήνοντας τὸν πατέρα καὶ τὸ
σκάφος καὶ τὰ δίκτυα ὡς προβλήτες (πρωτοστάτες) τῆς
πίστεως. (Ἐπίσης προβλήτα, ἀποβάθρα, σκάλα).

Τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων τοὺς μετέτρεψες σέ ναοὺς
τοῦ Θεοῦ, Πανσεβάσμιε, καὶ καθαγίασες μέσα σ'
αὐτοὺς τοὺς υἱοὺς τοῦ Βαπτίσματος, τοὺς ὁποίους
ἀνακαίνισε ἡ χάρι τοῦ Θεοῦ μέ νερό διὰ Πνεύματος.

Τὸ πολῦτιμο μαργαριτάρι γιὰ χάρι τοῦ κόσμου τό
βρῆκες προκαταβολικά κρυμμένο μέσα στόν ἀγρό τῆς
καρδιάς σου, Ἀπόστολε, τό ὅποιο, ἀφοῦ τό βρῆκαν τὰ
ἔθνη, τό φύλαξαν ὡς θησαυρό μέ τὴν πίστη.

Ἀφοῦ πήρες στά χέρια σου ὡς θησαυρό τό Εὐαγγέλιο,
Πολυῦμνητε, πλούτισες ὅλη τὴ γῆ μέ τό θεϊκό κήρυγμα·
Γι' αὐτό τιμᾶ ἡ γῆ τὴ μνήμη σου μαζί μέ τὰ κατορθώμα-
τά σου.

Δόξα ...

Τὴ μία δύναμη μέσα στὴν Ἁγία Τριάδα, ἅς τὴν τιμή-

πάντες ὑμνήσωμεν, ἄναρχον ἄκτιστον Θεόν,
ὁμοούσιον σύνθρονον, τρισυπόστατον τρισήλιον,
αὐτὴν ἀναμέλλοντες.

Καὶ νῦν ...

Πᾶσα μὲν μήτηρ γόνον τίκτουσα, παρθενεύειν
ἔτι οὐ δύναται, σὺ δὲ τεκοῦσα τὸν Χριστόν,
Μητροπάρθενος πέφνησας, γαλουχοῦσα τὴν ζωὴν
ἡμῶν, Ἄγνη διαμένουσα.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ὡς Πρωτόκλητον πάντων τῶν Μαθητῶν, καὶ
αὐτόπτην τοῦ Λόγου καὶ ὑπουργόν, Ἀνδρέα
Ἀπόστολε, κατὰ χρέος τιμῶμέν σε, τῷ γὰρ Ἄμνῳ
τῷ αἵροντι, τοῦ κόσμου τὰ πταιίσματα, ἀδιστακτῶ
πόθῳ, θερμῶς ἠκολούθησας· ὅθεν καὶ τοῦ πάθους,
κοινωνὸς ἀνεδείχθης, τοῦ σαρκὶ ὑπομείναντος,
ἐκουσίως τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Τῶν εἰδώλων τὰ θράση καταβαλῶν, τοῦ
Σωτῆρος τὰ πάθη ἐπιποθῶν, Ἀνδρέα μακάριε,
ἀνεδείχθης Ἀπόστολος, οὐρανόθεν πᾶσι, πηγάζων
τὰ θαύματα, καὶ ἔθνῶν ἐγένου, παμμακάρα
Διδάσκαλος· ὅθεν σου τὴν μνήμην, ἐπάξιως
τιμῶντες, ἐν ὕμνοις δοξάζομεν, καὶ πιστῶς
μεγαλύνομεν, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· Πρέσβευε

σομε ὅλοι ὀρθόδοξα ἀνυμνώντας τὴν ὡς ἄναρχον
ἄκτιστο Θεό, ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία, στὸν ἴδιο θρόνο, μὲ
τρία πρόσωπα, ὡς τρία φῶτα.

Καὶ νῦν...

Βέβαια κάθε μητέρα πού γεννᾷ ἀπόγονο, δέν μπορεῖ
πλέον νά εἶναι παρθένα· Ἐσύ ὅμως, ἂν καὶ γέννησες
τόν Χριστό, φάνηκες καὶ εἶσαι Μητέρα Παρθένος, πού
τρέφεις, μὲ τό γάλα σου τὴ ζωὴ μας, μένοντας ἀγνή.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ὡς Πρωτόκλητον ἀπὸ ὅλους τοὺς Μαθητές καὶ
αὐτόπτη (θεατὴ) τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπηρέτη,
Ἀνδρέα Ἀπόστολε, σέ τιμοῦμε, ὅπως ἔχουμε χρέος· διότι
ἀκολούθησες θερμᾷ μὲ ἀδιστακτο πόθο τόν «ἄμνό τοῦ
Θεοῦ» πού σηκώνει τοῦ κόσμου τὰ σφάλματα· Γί' αὐτό
καὶ ἀναδείχθηκες συμμετοχὸς στό πάθος Ἐκείνου, πού
θεληματικά ὑπέμεινε τόν σωματικὸ θάνατο. Γί' αὐτό
σοῦ κραυγάζουμε· Πρέσβευε στὸν Χριστό τόν Θεό, νά
δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού γιορτά-
ζουν μὲ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ...

Ἀφοῦ νίκησες τὴν ἀναίδεια τῶν εἰδώλων, ποθώντας
τὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρα, μακάριε Ἀνδρέα, ἀναδείχθηκες
Ἀπόστολος πηγάζοντας ἀπὸ τὸν οὐρανό γιὰ ὅλους τὰ
θαύματα, καὶ ἔγινες, Παμμακάριστε, διδάσκαλος τῶν
ἔθνῶν· Γί' αὐτό τιμώντας ἐπάξια τὴ μνήμη σου, μὲ
ὕμνους τὴ δοξάζουμε καὶ μὲ πίστη τὴ μεγαλύνουμε,
Ἀπόστολε τοῦ Κυρίου. Πρέσβευε στὸν Χριστό τόν Θεό,

Χριστῶ τῷ Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν
μνήμην σου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε Κόρη,
καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε,
χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὺς ἀλουργόχροε,
τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα,
λυχνία πολύφωτε· Χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε
πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς
ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον
σκήνωμα· Χαῖρε ἔνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε·
Χαῖρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐν Πνεύματι προβλέπων, Προφῆτα
Ἀββακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες
βοῶν· Ἐν τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ
παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση· Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε».

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή,
μολυνθέντα πταισίμασι, καθάρισόν με νῦν, τῶν
οἰκτιρμῶν σου ῥάνισι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι
χεῖρα βοήθειας, ἵνα κραῶ· Δόξα σοι, Ἄγνη
θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν
σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, αὐτὸν
δυσώπει, ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθᾶραι,
ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον

νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σέ ὅσους ἐορτάζουν
μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε τοῦ Θεοῦ, πού μοιάζεις μέ φωτιά. Χαῖρε,
Κόρη, κάθισμα βασιλικό, κρεβάτι στρωμένο μέ πορφύρα
(βασιλικό κάλυμμα), χρυσοκόκκινε θάλαμε, χλαμύδα
βαμμένη μέ πορφύρα, πολυτελέστατε ναέ,
ἀστραπόμορφο ὄχημα, λυχνάρι πολύφωτο. Χαῖρε Θεο-
τόκε δωδεκάτειχη πόλη, καὶ πύλη κατασκευασμένη
ἀπὸ χρυσάφι, καὶ θάλαμε λαμπρὴ σέ ἐμφάνιση, λα-
μπρό, ὀλόχρυσο τραπέζι, κατοικία στολισμένη ἀπὸ τὸν
Θεό . Χαῖρε ἔνδοξη Νύμφη ἡλιοστάλακτη. Χαῖρε ἡ μόνη
ὠραιότητα τῆς ψυχῆς μου.

ᾠδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Προβλέποντας μέ τὴ δύναμῃ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
τὴ σάρκωσῃ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, Προφῆτα Ἀββακούμ,
κήρυττες κραυγάζοντας· ὅταν πλῃσιᾶσουν τὰ χρόνια,
θά σέ γνωρίσουν, ὅταν θά εἶναι παρὼν ὁ καιρὸς, θά
ἀναδειχθεῖς. Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντῃ κατοικία, ἐμένα πού
μολύνθῃκα μέ τὰ σφάλματα, καθάρισέ με τώρα μέ τίς
καθαρότατες σταγόνες τῆς εὐσπλαχνίας σου, καὶ δός
μου χεῖρι βοῆθειας, γιά νά κραυγᾶζω· Δόξα σ' ἐσένα,
Ἄγνη, δοξασμένῃ ἀπὸ τὸν Θεό .

Ἀνώτερῃ ἀπὸ τό νοῦ ἀναδείχθῃκες, Παρθένε,
ἡγιασμένος ναὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος κατοίκῃσε σ' ἐσένα·
Αὐτόν ἰκέτευε, νά μᾶς καθάρισει τελείως ἀπὸ τό ῥύπο,
τὴν ἀκαθαρσία, τῶν ἁμαρτιῶν, γιά νά ἀναγνωρισθοῦμε

Πνεύματος.

Ἐλέησον μέ μόνη, ἐλέους τήν πηγὴν, Θεοτόκε τέξασα, καὶ λῦσον τήν δεινήν, τῆς ψυχῆς μου νόσον, καὶ πόρωσιν τῆς καρδίας, δακρῶν ῥεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης, ἐν Πνεύματι Θεοῦ, Ὅρος σε προέγραψε, κατάσκιον Ἀγνή· τοὺς γὰρ φλογμῶ τῶν ἐγκλημάτων ἐκτακέντας, ἀποκαθαίρεις μεσιτείαις σου Παρθένε, μόνη τῶν βροτῶν ἢ ἀνόρθωσις.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἡ θεία ἐξαναλωτική τε τοῦ χείρονος, τοῦ παντουργοῦ καὶ φωταυγοῦς, Πνεύματος δύναμις ἐν σοί, Ἀνδρέα οἰκήσασα, θεοπρεπῶς πυρίνης γλώττης ἐν σχήματι, τῶν ἀπορρήτων ἀνέδειξε Κήρυκα.

Οὐχ ὄπλα πρὸς ἄμυναν, ἀνείλετο σάρκινα, καὶ πρὸς καθαίρεσιν δεινῶν, ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, Ἀνδρέας ὁ πάντιμος, ἀλλὰ Χριστῶ φραξάμενος προσενήνοχεν, αἰχμαλωτίσας τὰ ἔθνη ὑπήκοα.

Τοὺς πόθῳ τελοῦντάς σου, τὴν μνήμην ἐν ἄσμασιν, ἐκ τῆς ἀφθόνου δωρεᾶς τοῦ Διδασκάλου σου Χριστοῦ, Ἀνδρέα πανόλβιε, πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως νάματα, ἀναπιμπλῶν μὴ ἐλλίπης πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

ὡς οἶκος καὶ κατοικία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐλέησέ με, Θεοτόκε, ἐσύ πού μόνη γέννησες τὴν πηγὴ τοῦ ἐλέους, καὶ διῶξε τὴ φοβερὴ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν πόρωση τῆς καρδιάς μου, δωρίζοντάς μου μέ τίς πρεσβεῖες σου πρὸ τοῦ τέλους ρεύματα δακρῶν καὶ θεϊκὴ κατάνυξη.

Κατανοώντας σε ὁ Προφήτης μέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ σέ ὀνόμασε ἐκ τῶν προτέρων γραπτῶς ὄρος σκιερό, Ἀγνή, διότι αὐτούς πού ἔλιωσαν ἀπό τὴ φλόγα τῶν κακῶν πράξεών τους, τοὺς καθαρίζεις τελείως μέ τίς πρεσβεῖες σου, Παρθένε, ἐσύ ἢ μόνη ἀνόρθωση τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἡ θεϊκὴ καὶ καταστρεπτικὴ γιὰ τό κακό δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δημιουργεῖ τά πάντα καὶ φωτίζει μέ τό φῶς του, ἐγκαταστάθηκε μέσα σου, Ἀνδρέα, καὶ σέ ἀνέδειξε κήρυκα τῶν μυστηρίων μέ τό σχῆμα τῆς πύρινης γλώσσας, ὅπως ἀρμόζει στόν Θεό .

Δέν ἀνέλαβε σαρκικά ὄπλα γιὰ τὴν ἄμυνά του, καὶ γιὰ τὴν ἐξουδετέρωση τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀπό ὅλους τιμῶμενος Ἀνδρέας, ἀλλὰ πρόσφερε στόν Χριστό τά ὑπάκουα ἔθνη, ἀφοῦ τά αἰχμαλώτισε καὶ τά ἔκανε ὑπάκουα

Αὐτούς, πού μέ πόθο τελοῦν τὴ μνήμη σου, Παμμακάριστε Ἀνδρέα, μὴ παραλείψεις, νά τοὺς γεμίζεις μέ τίς πρεσβεῖες σου μέ νάματα (ρεύματα) πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως ἀπό τὴν ἀφθονὴ πηγὴ τοῦ Διδασκάλου σου Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν τὸ μέγα, καὶ φορικτὸν σου
μυστήριον· ὑπερκόσμιους γὰρ λαθῶν, ταξιαρχίας
ἐπὶ σέ, ὁ Ὄν καταβέβηκεν, ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον
Πανύμνητε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Τὰ δίκτυά σου ρίψας, καὶ ἄρας τὸν σταυρόν,
δρομῶ ἠκολούθησας, καλοῦντι τῷ Χριστῷ, καὶ τὴν
σαγήνην τοῦ Πνεύματος ὑφαπλώσας, ἀντὶ ἰχθύων
τοὺς ἀνθρώπους σαγηνεύεις· Δόξα τῷ δοθέντι σοι
Πνεύματι.

Τοῦ Πνεύματος τὴν φλόγα, τῇ γλώσση
προσλαβῶν, γέγονας Ἀπόστολε, θεόληπτος ἀνὴρ,
τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη περιπολεύων, καὶ τὰ ἐν
τούτοις νοητὰ καταμανθάνων, κάλλη καὶ ἡμῖν
ἐκκαλύπτων αὐτά.

Τὴν ἔρημον διψῶσαν, ἐπότισας Σοφέ, τοῖς
ἐνθέοις λόγοις σου, καὶ ἔδειξας αὐτήν,
πολυγονοῦσαν τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας,
καρποφοροῦντα τοῦ κηρύγματος τὸν σπόρον·
Δόξα τῷ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τὸ ἄφραστόν σου κάλλος, Ἀνδρέας προιδῶν,
Ἰησοῦ, τὸν σύγγονον, ἐφώνησε λαμπρῶς· Πέτρε
ὀμαῖμον, εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸν ἐν τῷ νόμῳ
καὶ Προφήταις κηρυχθέντα, δεῦρο κολληθῶμεν τῇ
ὄντως ζωῇ.

Δόξα...

Τριάδα ἐν Μονάδι, ὑμνήσωμεν πιστοί, ἐν μιᾷ
θεότητι, Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα θεῖον,

Ὑμνοῦμε τό μεγάλο καί φοικτό σου μυστήριο· Διότι
ἀφοῦ ἔμεινε ἀπαρατήρητος ἀπό τίς ὑπερκόσμιες
οὐράνιες Ταξιαρχίες ὁ Ὄν (ὁ Θεός), κατέβηκε σ' ἐσένα
ὡς βροχή ἐπάνω στήν τοῦφα ἀπό μαλλί, Πανύμνητη,
γιά τή σωτηρία καί τήν ἀναδημιουργία μας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ἐρριξες τά δίχτυα, καί πήρες τόν Σταυρό σου, καί
ἀκολούθησες τόν Χριστό στόν δρόμο πού σέ καλοῦσε·
Καί ἀφοῦ ἄπλωσες τό δίχτυ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀντὶ
γιά ψάρια ψαρεύεις τοὺς ἀνθρώπους. Δόξα στό Πνεῦμα
πού σοῦ δόθηκε.

Ἐλαβες τή φλόγα τοῦ Πνεύματος μέ τήν πύρινη
γλώσσα, καί ἔγινες, Ἀπόστολε, ἄνθρωπος πού τόν κα-
τέχει ὁ Θεός, περιφερόμενος ἀνάμεσα στά κάλλη τῶν
οὐρανῶν, καί κατανοώντας τά πνευματικά κάλλη, καί
φανερώνοντάς τα σ' ἐμᾶς.

Τὴν ἔρημο πού διψοῦσε, τὴν πότισες, Σοφέ, μέ τά θεϊ-
κά λόγια σου, καί τὴν ἔκανες νά ἔχει πολλοὺς
ἀπογόνους, δηλαδή τά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας πού
καρποφοροῦσαν τὸν σπόρο τοῦ κηρύγματος. Δόξα στό
Ἅγιο Πνεῦμα πού σοῦ δόθηκε.

Προβλέποντας, Ἰησοῦ, τό ὑπερφυσικό σου κάλλος ὁ
Ἀνδρέας φώναξε μέ λαμπρότητα στόν ἀδελφό του· Πέ-
τρε ἀδελφέ, βρήκαμε τό Μεσσία, πού κηρύχθηκε ἀπό
τόν νόμο καί τοὺς Προφήτες· Ἐλα, ἄς προσκολληθοῦμε
στήν ἀληθινή ζωή.

Δόξα ...

Τὴν Ἁγία Τριάδα ὡς Μονάδα ἄς τὴν ὑμνήσουμε, πι-
στοί, σέ μιᾷ Θεότητι, τόν Πατέρα καί τόν Υἱό καί τό

ουσίαν μίαν καὶ φύσιν, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως, ἀμερίστως· εἷς γὰρ ἐν Τριάδι προσώπων Θεός.

Καὶ νῦν ...

Τὸν ἕναν τῆς Τριάδος, ἀφράστως ἐν γαστρὶ, συλλαβοῦσα τέτοκας, ἀφθόρως ὡς Υἱόν, καὶ ἡ Τριάς μὲν προσθήκη ὅλως οὐκ ἔσχε, ἡ δὲ ἀγνεΐα, ὥσπερ ἦν καὶ πρὸ τοῦ τόκου, σώα. Θεομητορ διέμεινεν.

Ωιδὴ ①'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκουμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις».

Τὰς κόρας τῆς καρδιάς μου, διάνοιξον Ἀγνή, βλέπειν με τρανώς, τὴν θείαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Ἐν δύο ταῖς θελήσεσι, τὸν ἕναν τῆς σεπτῆς, τέτοκας Τριάδος Πανάχραντε, φέροντα μίαν τὴν ὑπόστασιν, ὃν ἐκτενῶς δυσώπει, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, Σωτήρα καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶον συντηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, σῶζεσθαι τοὺς πίστει σοι κράζοντας· Χαῖρε, Παρθένε παναμώμητε, εὐλογημένη μόνη, τοῦ

Θεϊκό Πνεῦμα, μιά οὐσία καὶ φύση, ἀδιαίρετα, ἀχώριστα, ἀμοίραστα· Διότι ἕνας εἶναι ὁ Θεός σέ τρία πρόσωπα.

Καὶ νῦν...

Τόν ἕναν ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, ἀφοῦ τόν συνέλαβες ἀνεξήγητα στήν κοιλία σου, τόν γέννησες, χωρὶς νά φθαρεῖς, ὡς Υἱό· Καὶ ἡ Ἁγία Τριάδα βέβαια δέν δέχθηκε καμμία προσθήκη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγνότητά σου, ὅπως ἦταν καὶ πρὶν τὴ γέννηση, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἔμεινε σώα.

Ῥοδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Δὸς μας τὴ δική σου εἰρήνη, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, διότι ἄλλον Θεὸν ἐκτός ἀπὸ σένα δέν ἀναγνωρίζουμε, τὸ ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα, διότι εἶσαι Θεός τῶν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν.

Ἄνοιξε, Ἀγνή, τὰ μάτια τῆς καρδιάς μου, γιά νά βλέπω καλά τὴ θεϊκὴ λαμπρότητα καὶ τὴν ἀνέκφραστο δόξα σου, γιά νά βρῶ ἔλεος καὶ αἰώνια δόξα.

Γέννησες τόν ἕναν ἀπὸ τὴ σεβάσμια Τριάδα μέ δύο θελήσεις, Πάναγν, ὁ ὁποῖος ἔχει μιά ὑπόστασιν (ἕναν πρόσωπο)· αὐτόν ἰκέτευε ἐπίμονα, νά σωθοῦμε ὅλοι ἐμεῖς.

Πάναγν, ἐπειδὴ γέννησες τόν Σωτήρα καὶ Θεό, πρέσβευε, νά διατηρῶ σῶος ἐγώ ὁ ἄχρηστος δοῦλος σου ἀπὸ κάθε θλίψι καὶ ἀρρώστιες καὶ ταλαιπωρία.

Παρακάλεσε, Παρθένε, αὐτόν πού γέννησες ὑπερφυσικά, νά σώζονται, αὐτοὶ πού μέ πίστῃ σου κραυγάζουν· Χαῖρε, Παρθένε πάναγν, ἡ μόνη προστα-

κόσμου προστασία.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἀπειλήφας ὄν ἐπόθεις, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, ἐν ἀφθάρτοις σὺν αὐτῷ καταλύσας σκηνώμασι, καὶ τῶν πόνων δράγματα, τῶν σῶν δρεψάμενος ἀξίως ὅθεν σε ὕμνοις δοξάζομεν.

Ἐπόθησας τὸν Δεσπότην, καὶ τοῦτον ἐδίωξας, τοῖς ἴχνεσι τοῖς αὐτοῦ πρὸς ζωῆν ποδηγούμενος, καὶ τὰ τούτου πάθη, ἀψευδῶς ὑπέριμε Ἀνδρέα, μέχρι θανάτου μιμούμενος.

Ἐντείνας σε δυνατόν, ὡσπερ βέλος, Μακάριε, ἐπαφῆκεν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ὁ Κύριος, τραυματίζων δαίμονας, καὶ δυσσεβεία τοὺς ἀνθρώπους, τραυματισθέντας ἰώμενος.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται οὐρανῶν, αἱ δυνάμεις ὁρῶσαί σε, ἀγάλλονται σὺν αὐταῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἤνωνται τῷ σῶ, Παρθένε Θεοτόκε, σὲ ἐπαξίως δοξάζοντα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ποθήσας τὸν σταυρὸν, Χριστοῦ Μαθητά, ἐπορίσω τῷ σταυρῷ σου, τὴν ἀκήρατον βασιλείαν, ὧν ὁ πάντας ἐλκύσας σταυρῷ τοὺς θεομύστας, κληροδοτήσει ὑμῖν, τοῖς θεολόγοις αὐτοῦ.

Ἐζήτησας Χριστὸν τὴν ὄντως ζωὴν, καὶ ζητήσας πρῶτος εὗρες, καὶ εὐρῶν μυστικῶς ἐδράξω, καὶ ἔλαβες αὐτὴν ἐν αὐτῷ τῷ δεδωκότι, καὶ γέγονας θησαυρός, ζωῆς ἀκαταλύτου.

σία τοῦ κόσμου.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἀπόλαυσες αὐτόν πού ποθοῦσες, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ ἐγκαταστάθηκες μαζί του σὲ ἄφθαρτες κατοικίες, καὶ θέρισες τοὺς καρπούς τῶν κόπων σου ἐπάξια· Γί αὐτό σὲ δοξάζουμε μέ ὕμνους.

Πόθησες τὸν Κύριο, καὶ ἔτρεξες πίσω του, ὀδηγούμενος πρὸς τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ ἴχνη του, καὶ μιμούμενος, πολυτιμημένε Ἀνδρέα, μέχρι θανάτου ἀληθινὰ τὰ Παθήματα Ἐκείνου.

Τεντώνοντας ἐσένα ὡς βέλος δυνατό, Μακάριε, σὲ ἐξαπέστειλε ὁ Κύριος σὲ ὀλόκληρο τὸν κόσμο, τραυματίζοντας τοὺς δαίμονες καὶ θεραπεύοντας τοὺς ἀνθρώπους, πού τραυματίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀσέβεια.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται οἱ οὐράνιες Δυνάμεις, ὅταν σὲ βλέπουν, καὶ μαζί μ' αὐτές ἀγάλλονται τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων· Διότι μέ τὴ δική σου γέννηση, Παρθένε Θεοτόκε, ἔχουν ἐνωθεῖ καὶ σὲ δοξάζουν ἐπάξια.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ἐπειδὴ πόθησες τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, Μαθητά, κέρδισες μέ τό δικό σου σταυρὸ τὴν ἄθικτη Βασιλεία, τὴν ὁποία ὡς κληρονομιά θά δώσει σ' ἐσᾶς τοὺς Θεολόγους του, Ἐκεῖνος πού προσείλκυσε μέ τὸν Σταυρὸ του τοὺς Ἀποστόλους.

Ἀναζήτησες τό Χριστό, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀναζήτησες, τὸν βρῆκες πρῶτος· Καὶ ἀφοῦ τὸν βρῆκες, πιάστηκες ἀπ' αὐτόν μυστηριωδῶς, καὶ πῆρες τὴ ζωὴ, μαζί μέ αὐτόν πού τὴν ἔδωσε, καὶ ἔγινες θη-

Τὰ ῥήματα τῶν σῶν ἐνθέων βροντῶν, διηχήθη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρα γῆς ἦλθεν· ἐκύκλωσαν γὰρ ὡσπερ τροχός, καὶ ἔφανάν σου αἱ ἀστραπαί, ὡς φησι Δαυῖδ τῇ οἰκουμένη.

Μνημόνευε ἡμῶν Χριστοῦ Μαθητά, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην καὶ τιμώντων, τὰ λείψανά σου, δεήθητι αἰεὶ ἐκτενῶς περὶ τῆς Ποίμνης, ἧς γέγονας ἀπ' ἀρχῆς, φύλαξ καὶ σωτηρία.

Δόξα...

Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Θεόν, ἀδιαίρετον Τριάδα, Τρισυπόστατον Βασιλείαν, δοξάσωμεν συμφώνως πιστοί, ἀκαταπαύστοις θεολογίαις, αὐτὴν πιστῶς ὑμνολογοῦντες.

Καὶ νῦν ...

Ἐγέννησας τὸ φῶς, μὴ γνοῦσα τὸ πῶς, ἡ ὀλόφωτος λυχνία, τοῦ ἡλίου λαμπαδηφόρε, καὶ γέγονας ἀῦλου φωτὸς καινὸν δοχεῖον, πηγάζον πάση τῇ γῇ, θεογνωσίας αὐγάς.

Ωιδὴ ΣΤ'. τῆς Θεοτόκου.

«Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι».

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἀμαρτίαις δυσωπῶ, σὲ τὴν ὄντως ἀγαθὴν, καὶ ἀμόλυντον Σκηνήν. Ἀπόπλυνον, παντοίου ῥύπου, τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

σαυροφυλάκιο ἀκατάλυτης ζωῆς.

Τὰ λόγια τῶν θεϊκῶν σου βροντῶν διαλαλήθηκαν στὸν κόσμον, καὶ ἔφθασαν ἀπὸ τό ἕναν ἄκρον τῆς γῆς στὸ ἄλλο· Διότι ἔκαναν κύκλους ὡς τροχός, καὶ φώτισαν οἱ ἀστραπές σου τὴν οἰκουμένη, ὅπως λέγει ὁ Δαυῖδ.

Μὴ μᾶς λησμονεῖς, Μαθητά τοῦ Χριστοῦ, ἐμᾶς, πού ἐκτελοῦμε τὴ μνήμη σου καὶ τιμοῦμε τὰ λείψανά σου· Παρακάλεσε πάντα μὲ ἐπιμονή γιὰ τὸ ποίμνιο, τοῦ ὁποίου ἔγινες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ φύλακας καὶ σωτηρία.

Δόξα ...

Πατέρα, Υἱό καὶ Πνεῦμα, Θεόν, ἀδιαίρετη Τριάδα, Βασιλεία μὲ τρία πρόσωπα (ὑποστάσεις), ἃς δοξάσουμε ἀπὸ κοινῆς οἱ πιστοί, ὑμνολογώντας τὴν μὲ ἀκατάπαυστες θεολογίες.

Καὶ νῦν...

Γέννησες τὸ φῶς, χωρὶς νὰ γνωρίσεις τὸ πῶς γέννησες, ἐσύ τὸ ὀλόφωτο λυχνάρι, πού κρατᾶς τὴ λάμψη τοῦ ἡλίου, καὶ ἔγινες καινούριο δοχεῖο τοῦ ἀῦλου, τοῦ πνευματικοῦ, φωτός, τὸ ὁποῖο δοχεῖο πηγάζει σὲ ὅλη τὴ γῆ τίς λάμψεις τῆς θεογνωσίας.

Ωιδὴ ΣΤ'. τῆς Θεοτόκου.

Μιμούμενος τὸν Προφήτην Ἰωνᾶ φωνάζω· Ἐλευθέρωσε, Ἀγαθέ, τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τὴ φθορά, καὶ σῶσε, Σωτὴρα τοῦ κόσμου, ἐμένα πού κραυγάζω· Δόξα σ' ἐσένα.

Ἐπειδὴ μολύνθηκα μὲ πολλές ἀμαρτίες, παρακαλῶ ἐσένα τὴν ἀλῶθινά ἀγαθὴ καὶ ἀμόλυντη σκῶνή· Πλύνε με ἀπὸ κάθε ῥύπο μὲ τὴ μεσιτεῖά σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας, ὄρμον ἰθύνασα.

Τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἁμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοήθησόν μοι, Ἁγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖά σοι αἰεὶ, ἐποίησατο Χριστός, ὃν ἰκέτευε αἰεὶ, μεγαλῦναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐτοῦ ἐλέη, Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Τὴν θάλασσαν τοῦ βίου περαιούμενος, ἐν σκάφει τῷ τοῦ σώματος, τὸν τὰ σύμπαντα διέποντα Χριστόν, εὖρες κυβερνήτην παμμακάριστε, καὶ πρὸς αὐτὸν μάκαρ Ἄνδρᾶ, χαίρων προσήνεξαι.

Τὰ πνεύματα τῷ λόγῳ φυγαδεύονται, αἱ νόσοι δραπετεύουσι, ψυχικῶν τε παθημάτων ὁ ἔσμός, πόρρω τῶν νοσούντων ἀπελαύνονται, τῇ ἐκ Θεοῦ σοι δεδομένη, Ἄνδρᾶ χάριτι.

Ὡς κύμα γαληνὸν πρᾶέω πνεύματι, κινούμενον Μακάριε, ἀπεξήρανας θαλάσσας πονηράς, τῆς πολυθεΐας θείοις ρεύμασι, καὶ ποταμοὺς θεογνωσίας, πᾶσιν ἐξέβλυσας.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ Προπάτορες, τὴν Ἐδὲμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἦν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ Ἁγνή, καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ γέννησιν.

Γίνε κυβερνήτης σ' ἐμένα, πού εἶμαι μέσα στή θάλασσα πάντοτε, μέσα στό πέλαγος τῶν συμφορῶν, τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς· Καί σῶσε με ὀδηγώντας με σέ λιλιμάνι σωτηρίας.

Τρικυμίες λογισμῶν καὶ ἐπιθέσεις παθῶν καὶ βυθὸς ἁμαρτιῶν ταλαιπωροῦν τὴν ἀθλία ψυχὴ μου· Βοήθησέ με, Ἁγία Κυρία.

Πάντοτε ὁ Χριστὸς ἔκανε σ' ἐσένα μεγαλεῖα· Αὐτόν ἰκέτευε πάντοτε, Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, νά δείξει μεγάλα σ' ἐμένα τὰ πλούσια ἐλέη του.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Διαπλέοντας τὴ θάλασσα τῆς ζωῆς μέ σκάφος τό σῶμα σου, βρῆκες κυβερνήτη τὸν Χριστό, πού κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα, Παμμακάριστε, καὶ σ' αὐτόν προσφέρθηκες μέ χαρά, Ἄνδρᾶ Μακάριε.

Τὰ πνεύματα μέ τὸν λόγο σου διώχνονται, καὶ οἱ ἀσθένειες δραπετεύουν, καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν τὰ πλήθη ἀπομακρύνονται μακριά ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μέ τὴ χάρι πού σοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, Ἄνδρᾶ.

Ὡς κύμα γαλήνιο πού κινεῖται μέ ἤρεμο ἄνεμο, Μακάριε, ἀποξήρανες τίς πονηρές θαλάσσες τῆς πολυθεΐας μέ τὰ θεϊκά ρεύματα, καὶ πηγᾶσες σέ ὄλους ποταμούς θεογνωσίας.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐξ αἰτίας σου, Ἁγνή Παρθένε, οἱ πρόπατορες τοῦ γένους μας, διότι μέσῳ σοῦ ἔχουν ἀπολαύσει τὸν παράδεισο, τὸν ὁποῖο ἔχασαν ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως· Διότι ἐσύ εἶσαι ἄγνή καὶ πρὶν καὶ με-

<p>Του Ἀποστόλου. Δεύτερος. Ὁ ἐκ τῆς Βηθσαϊδά, καταγόμενος ἡμᾶς, ἐορτάσαι συγκαλεῖ, τὴν πανήγυριν αὐτοῦ, προθεῖς ἡμῖν, τὰς ἀριστείας, τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ. Ὁ τῆ τέχνη ἀλιεύς, καὶ τῆ πίστει μαθητής, ὡς βυθὸν διερευνῶν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τὸ ἄγκιστρον, χαλᾶ τοῦ λόγου, καὶ σαγηνεύει ἡμᾶς. Τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἐν καρδίᾳ σου τὸ πῦρ, περιφέρων Μαθητά, κατεβόας τῶν ἐθνῶν· Ἡ φλόξ ὑμῶν, ἐσβέσθη ὄντως, ἐπιφανέντος Χριστοῦ. Οἱ τῷ ἅλατι τὸν νοῦν, ἀρτυθέντες τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὀψώνια ὑμῶν, κατεγλύκαναν ἡμῖν, τὰ δόγματα, τῆς οὐρανίου, καὶ ἀκηράτου τρυφῆς. Δόξα...</p> <p>Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, προσκυνήσωμεν πιστοί, τρισυπόστατον φύσιν, ἀμέριστον, βοῶντες· Δόξα, τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ.</p> <p>Καὶ νῦν ...</p> <p>Εὐδοκία τοῦ Πατρὸς, ἐσαρκώθη ὁ Υἱός, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ ἔσωσε, τὴν πρὶν εἰκόνα, Θεοκυῆτορ σαφῶς.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38). Κοντάκιον.</p> <p>Τὸν τῆς ἀνδρείας ἐπώνυμον θεηγόρον, καὶ μαθητῶν τὸν πρωτόκλητον τοῦ Σωτῆρος, Πέτρου</p>		<p>τά τῆ γέννηση. Του Ἀποστόλου. Δεύτερος. Ὁ καταγόμενος ἀπὸ τῆ Βηθσαϊδά μᾶς καλεῖ νά γιορ- τάσουμε τὴν πανήγυρή του προβάλλοντας μπροστά μας τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἀγώνων του. Ὁ ψαράς στὴν τέχνη καὶ Μαθητής στὴν πίστη, ἐρευνώντας ὡς βυθὸ τίς καρδιές τῶν πιστῶν, ρίχνει τὸ ἄγκιστρο τοῦ λόγου καὶ μᾶς ψαρεύει. Περιφέροντας, Μαθητά, στὴν καρδιά σου τὴ φωτιά τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ φώναζες στὰ ἔθνη· Ἡ φλόγα σας ἔσβησε πράγματι μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνοι πού ἀλατίσθηκαν στό νοῦ μέ τό ἅλατι τοῦ Χριστοῦ, γλύκαναν γιὰ μᾶς τίς ἀμοιβές μας, τὰ δόγματα τῆς οὐρανιας καὶ καθαρῆς ἀπολαύσεως. Δόξα ...</p> <p>Τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό καὶ τό Πνεῦμα τό ἀληθινό, ἅς προσκυνήσουμε, πιστοί, τῇ φύση μέ τά τρία πρόσω- πα, πού δέν διαιρεῖται, κραυγάζοντας· Δόξα στόν Τρια- δικό Θεό.</p> <p>Καὶ νῦν....</p> <p>Μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Πατρὸς σαρκώθηκε ὁ Υἱός μέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν κοιλία σου, Ἀγνή, καὶ ἔσωσε ὀλοκάθαρα τὴν προηγούμενη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, (τόν ἄνθρωπο), Μητέρα τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 38). Κοντάκιο.</p> <p>Τόν Θεολόγο μέ τό ὄνομα τῆς ἀνδρείας, τόν Πρωτό- κλητο ἀπὸ τούς Μαθητές τοῦ Σωτῆρα, τόν ἀδελφὸ τοῦ</p>
--	--	---

τὸν σύγγονον εὐφημήσωμεν, ὅτι ὡς πάλαι τούτω
καὶ νῦν ἡμῖν ἐκέκραγεν· Εὐρήκαμεν δεῦτε τὸν
ποθούμενον.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνωθεν μὲν Δαυῖδ ἀναστέλλει ἀμαρτωλόν, ὡς
ἐμέ, διηγεῖσθαι Θεοῦ εὐλόγως τὰ δικαιώματα,
ὅμως πρὸς πίστιν διδάσκει πάλιν, καὶ ἐν δάκρυσσι
πλείστοις ἐξαγορεύει· Σήμερον γὰρ τῆς φωνῆς
αὐτοῦ ἐὰν ἀκούσητε, καρδίας μὴ σκληρυνθῆτε, ὡς
ποτε Ἰσραὴλ παρεπύκρνανεν. Ἐπάγει οὖν τῷ ἐξῆς
Ψαλμῷ· Τῷ Κυρίῳ ἡ σύμπασα γῆ ἄσατε·
Εὐρήκαμεν δεῦτε τὸν ποθούμενον.

Συναξάριον.

Τῆ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου, Ἀνδρέου τοῦ
Πρωτοκλήτου.

Στίχοι. Ἀντίστροφον σταύρωσιν Ἀνδρέας
φέρει, Φανείς ἀληθῶς οὐ σκιώδης ἀντίπους.

Σταυρὸν κακκεφαλῆς τριακοστῆ Ἀνδρέας
ἔτλη.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῶν Χριστουγέννων. Πεζαί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 60-62).

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ
ἠφατο, οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς

Πέτρου ἅς ἐγκωμιάσουμε· Διότι, ὅπως παλαιά σ' ἐκεῖνον
καὶ τώρα σ' ἐμᾶς φωνάζει· Ἐλᾶτε, βρήκαμε τὸν ποθού-
μενο.

Οἶκος.

Ἀπὸ ψηλά ὁ Δαυῖδ ἐμποδίζει τὸν ἀμαρτωλό, ὅπως
ἐμένα, νά διηγεῖται τὰ λόγια τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, καὶ
δικαίως· Ὅμως πάλι μᾶς διδάσκει γιὰ τὴν πίστη καὶ μέ
πολλά δάκρυα μᾶς φανερώνει· Ἐάν σήμερα ἀκούσετε τῆ
φωνῆ του, μὴ γίνετε σκληροὶ στίς καρδιές, ὅπως κάποτε
ὁ Ἰσραὴλ πύκρνανε τὸν Θεό· Μᾶς παρακινεῖ λοιπὸν μέ
τὸν ἐξῆς ψαλμό· Ὅλη ἡ γῆ ὑμνήστε τὸν Κύριο· Ἐλᾶτε
βρήκαμε τὸν ποθούμενο.

Συναξάριον.

Κατὰ τὴν τριακοστὴ αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη
τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ φημισμένου Ἀποστόλου, Ἀνδρέα
τοῦ Πρωτοκλήτου.

Στίχοι. Ὁ Ἀνδρέας δέχεται ἀνάποδη σταύρωση, καὶ
ἔτσι φάνηκε ἀληθινά καὶ ὄχι σκιωδῶς ἀντίθετος
(ἀνεστραμμένος). (Σταυρώθηκε σὲ σταυρὸ σχήματος Χ).

Ἐπέστη σταυρὸ ὁ Ἀνδρέας κατὰ τὴν τριακοστὴ τοῦ
μηνός κατακέφαλα.

Μέ τίς πρεσβείες τῶν Ἁγίων σου, Θεέ μας, ἐλέησέ
μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῶν Χριστουγέννων. Οἱ Πεζές.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 60-62).

Ῥοδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου

Τοὺς νέους σου στό καμίνι, Σωτήρα, δέν τοὺς ἄγγιξε
οὔτε τοὺς ἐνόχλησε ἡ φωτιά· Τότε οἱ τρεῖς ὡς μέ ἕναν

ἐξ ἑνὸς στόματος, ὕμνου καὶ ἠυλόγου λέγοντες·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τὴν μιανθεῖσαν ἄχραντε ψυχὴν, ἁγίασον,
πάντοτε τοῦ δούλου σου Ἀγνή, καὶ τοῦ νοῦς δεινὰς
αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πώρωσιν, καὶ τῶν
δαιμόνων ὀρμὰς, τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκός, Πανάμωμε,
ζώωσον τὸν νοῦν μου καὶ Θεῶ, τὰ ἀρεστὰ
ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με, ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα
δοξάζω αἰεὶ, τὴν ἀγαθότητα σου.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα ἁγνή, τὰ τῆς σαρκός
πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς ῥύπον, δεινὸν
ἐναποσμήχουσα Παρθένε, καὶ λογοθεσίῳ με, τῶν
ἀοράτων ἐχθρῶν, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σοὶ Παναγία ἄχραντε ἁγνή, οἱ δούλοί σου,
πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτός, προσπίπτομεν
συντετριμμένη διανοία, δυσωποῦντες λύτρωσιν,
ἁμαρτημάτων εὐρεῖν, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἡ ἀψευδής, ἐμφανῶς πεπλήρωται, ἐπαγγελία
σου Χριστέ· τῷ γὰρ σάλῳ ὁ φοιτητής, σοῦ ὁ
ἐνθεώτατος, λόγω ἐμβριμώμενος, πρὸς ἰλαρὰν
γαλήνην μετέβαλεν. Ὁ αἰνετός ἀναμέλπων, Θεὸς
καὶ ὑπερένδοξος.

Τῷ νοητῷ, τῆς Σιών Ἀπόστολε, προβῆναι ὄρει
κελευσθεῖς, σωτηρίου τε εἰληφώς, χαίρων τὸ
ποτήριον, ἔβης πορθμεύομενος, διὰ θανάτου πρὸς

στόμα ὕμνουσαν καὶ δοξολογοῦσαν λέγοντας· Εἶναι
ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Τὴν ψυχὴ τοῦ δούλου σου, Ἀγνή, ἐπειδὴ μολύνθηκε,
Ἀκηλίδωτη, ἁγιάσε τὴν γιὰ πάντα, καὶ ἐξαφάνισε γρη-
γορα τοῦ νοῦ μου τὴ φοβερὴ αἰχμαλωσία, καὶ τῆς
καρδιάς μου τὴν πόρωση, καὶ τῶν δαιμόνων τίς
ἐπιθέσεις.

Τὸν νοῦ μου, πού εἶναι νεκρωμένος ἀπὸ τὰ πάθη τῆς
σάρκας, ἀναζωογόνησέ τον, Πάναγνη, καὶ ἐνίσχυσέ με,
νά ἐκτελῶ τὰ ἀρεστὰ στὸν Θεό· γιὰ νά σε μεγαλύνω,
καὶ νά δοξάζω πάντα τὴν ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσε, Δέσποινα ἁγνή, τὰ πάθη τῆς σάρκας μου,
σκουπίζοντας τὸν φοβερό ῥύπο τῆς ψυχῆς μου, Παρθέ-
νε, καὶ ἀπὸ τό δικαστήριον τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν λύτρω-
σέ με καὶ σῶσε με.

Σ' ἐσένα, Παναγία ἀμόλυντη (ἁγνή), ἐμεῖς οἱ δούλοι
σου προσπέφτουμε ταπεινά ἡμέρα καὶ νύχτα μέ συντε-
τριμμένη τὴ διάνοιά μας, ἰκετεύοντας νά βροῦμε λύ-
τρωση ἀπὸ τὰ δικά μας ἁμαρτήματα μέ τίς δικές σου
ἰκεσίες.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἡ ἀψευδής (ἡ εἰλικρινής) ὑπόσχεσή σου, Χριστέ,
ἐκπληρώθηκε ὀλοφάνερα. Διότι ὁ ἱερώτατος Μαθητῆς
ἐπιτιμώντας μέ τὰ λόγια τὴν τρικυμία, τὴ μετέβαλε σέ
χαρωπὴ εἰρήνη ψάλλοντας· Ἐσύ εἶσαι ὁ ἀξιέπαινος
Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Παίρνοντας ἐντολή, Ἀπόστολε, νά ἀνεβεῖς στό ὄρος
τῆς Σιών, τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ λαμβάνοντας μέ χαρὰ
τό ποτήριον τῆς σωτηρίας, προχώρησες διαπερνώντας

θείαν ζωὴν, ἔνθα Χριστός τῶν ἀπάντων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σὺ γηγενής, πεφυκῶς Ἀπόστολε, ὑπερφυῶς τερατουργεῖς· δι' ἀγάπης γὰρ συγκραθεῖς, τούτῳ ἠκολούθησας, Χριστῷ τῷ σὲ ἀγαπήσαντι· Ὁ αἰνετὸς ἀναμέλων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, τοῦ Ἀδάμ τὸ κώδιον, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρί σου ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ πῦρ, σπασάμενος, ἄνωθεν Ἀπόστολε Χριστοῦ, γλώσσαις καιναῖς, αἷς μηδαμοῦ ἐφθέγξω, τοῖς τοῦ κόσμου πέρασι, διεκελεύσθης λαλεῖν τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ.

Ἵπερεκπλήττει πάντα λογισμόν, τὸ κήρυγμα, ὅπερ ἐσαλπύσατε τῇ γῆ, μύσται Χριστοῦ, καὶ θεωροὶ τῶν ἄνω, ὅτι μόνοι δώδεκα ὄντες, τὰς μυριάδας τῆς γῆς κατεφωτίσατε.

Ἐθαυμαστώθη Δέσποτα Χριστέ, ἡ χάρις σου, ἐν τοῖς θεοσόφοις Μαθηταῖς, ὅτι μικροὶ καὶ ἰδιῶται ὄντες, πᾶσαν γῆν διέδραμον, ἀπὸ τῶν ἄκρων

ὅπως ἀπὸ πορθμὸ διὰ μέσου τοῦ θανάτου πρὸς τὴ θεϊκὴ ζωὴ, ὅπου βρίσκεται ὁ Χριστός, ὁ Θεὸς τῶν πάντων καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐσὺ Ἀπόστολε, μολονότι εἶσαι γήινος στή φύση, θαυματουργεῖς ὑπερφυσικά, διότι ἀφοῦ ἐνώθηκες διὰ τῆς ἀγάπης μέ τόν Χριστό, πού σέ ἀγάπησε, αὐτόν ἀκολούθησες ψάλλοντας· Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς ἄξιος ὕμνων καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Σεμνή, ἐσὺ πού εἶσαι τὸ δέρμα (ἢ προβιά, τὸ σῶμα) τοῦ Ἀδάμ, ἀπὸ ὅπου προῆλθε ὁ Ποιμένας, ὁ Βοσκός, ἀφοῦ ντύθηκε ὁλόκληρο ἐμένα τὸν ἄνθρωπο ὁ ὑπερένδοξος, μέ ἀνέπλασε (μέ ἀναδημιούργησε) μέσα στήν κοιλία σου ὁ ἀξιέπαινος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ἀφοῦ ἀπέσπασες (πῆρες) ἀπὸ ψηλά τὴ φωτιά τοῦ Πνεύματος, Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, διατάχθηκες, νά κηρύττεις τὰ μεγαλεῖα του στά πέρατα τοῦ κόσμου μέ γλώσσες καινούριες, μέ τίς ὁποῖες ποτέ δέ μίλησες.

Καταπλήττει κάθε λογισμό τὸ κήρυγμα, πού ὡς σάλπιγγες διαλαλήσατε στή γῆ, Μαθητές τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτόπτες μάρτυρες τῶν οὐρανίων μυστηρίων· Διότι μόνοι σας οἱ δώδεκα καταφωτίσατε τίς μυριάδες τῆς γῆς.

Ἀναδείχθηκε θαυμαστή, Δέσποτα Χριστέ, ἡ χάρις σου διὰ τῶν θεοσόφων Μαθητῶν σου· Διότι ἐνῶ ἦταν μικροὶ (ἀσήμαντοι) καὶ ἀμαθεῖς, διέσχισαν ὅλη τὴ γῆ ἀπὸ τῆ

αὐτῆς ἕως περάτων αὐτῆς.

Τι τὸ διδάξαν οὕτω σε λαλεῖν, Απόστολε; τί τὸ καταλάμψαν σου τὸν νοῦν, βλέπειν τρανώς, τῆς ἀπροσίτου δόξης, τὴν αὐγὴν τὴν λάμψασαν, τῆς ἀληθείας τὸ φῶς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν;

Δόξα...

Τριαδικῶς ὑμνήσωμεν πιστοί, δοξάζοντες, ἄναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές, μοναδικὴν οὐσίαν μίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν. Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Καὶ νῦν ...

Ὡς τῆς Τριάδος ἕναν σε Χριστέ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς, δίχα τροπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς, Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώθης ἡμῖν.

Ωιδὴ *'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὄν αἴτησαι Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατῶσαι, καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι, κακίστη ἁμαρτία.

Ίάσω τὸ σύντριμμα, Ἀδὰμ τοῦ χοϊκοῦ, Σωτήρα κυήσασα, Πανάχραντε, Θεόν, αὐτὸν ἐκδυσώπει

μία ἄκρη μέχρι τὰ πέρατά της.

Τί εἶναι αὐτό πού σ' ἐδίδαξε, νά ὀμιλεῖς ἔτσι, Απόστολε; Τί εἶναι αὐτό πού καταφώτισε τό νοῦ σου, νά βλέπεις κατά τρόπο μεγαλειώδη τὴν αὐγὴ (τὴν ἀνταύγεια) τῆς ἀπλησίαστης (τῆς ἀφθαστης) δόξας, πού ἔλαμψε τό φῶς τῆς ἀλήθειας στίς καρδιές μας;

Δόξα ...

Ἄς ὑμνήσουμε, πιστοί μέ τρόπο τριαδικό δοξάζοντας τόν Πατέρα, πού δέν ἔχει ἀρχή, καί τόν Υἱό καί τό Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας, μία ἐνιαία οὐσία· αὐτήν ἄς τὴν ὑμνήσουμε τρεῖς φορές· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶσαι στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν...

Σέ δοξάζομεν, Χριστέ, ὡς ἕναν ἀπό τὴν Ἁγία Τριάδα· Διότι ἀφοῦ δέχθηκες σάρκα ἀπό Παρθένο, χωρὶς νά ἀλλοιωθεῖς, ἀνέχθηκες ὡς ἄνθρωπος τὰ πάντα, χωρὶς νά ἀποξενωθεῖς ἀπό τὴ φύση τὴν πατρικὴ, Ἰησοῦ, ἂν καὶ ἐνώθηκες μ' ἐμᾶς.

Ὠδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Αὐτόν, μπροστά στόν ὁποῖο φρίττουν οἱ Ἄγγελοι καὶ ὅλα τὰ οὐράνια στρατεύματα, ὑμνεῖτε τον ἱερεῖς, δοξάστε τον νέοι, δοξολογεῖτε τον λαοί, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ ἄσαρκος παίρνει σάρκα ἀπό σένα, ὅπως ἀρμόζει στόν Θεό· Αὐτόν παρακάλεσε, Πάναγνε, νά νεκρώσει τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, καὶ νά ζωογονήσει, αὐτήν πού νεκρώθηκε παλαιά ἀπό τὴν ἁμαρτία τὴν πιό κακὴ.

Θεράπευσε τὴ συντριβὴ τοῦ Ἀδὰμ τοῦ γήινου, Πάναγνε, ἀφοῦ γέννησες τόν Σωτήρα καὶ Θεό· Αὐτόν

τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνίατα νοσοῦσης.

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθροὺς· τρωθέντα ἀτόποις, ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἀγνή μὴ παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Ἰάτρευσον Ἄχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας κυήσασα, τὸν πάντων Ἰατρόν, καὶ τῆς τῶν Δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Φωτοφόρος καὶ εὐφραντικὴ, ἀκτῖνας ἰαμάτων, Ἀνδρέα Χριστοῦ Ἀπόστολε, νῦν ἐξέλαμψεν ἡμῖν ἡ ἔνθεος μνήμη σου, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνθρωπίνης φύσεως λαχῶν, τοὺς ταύτης ὑπερέβης, θεσμοὺς καὶ πρὸς τὴν Ἀγγέλων, μεταβέβηκας σκηνήν, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ κραυγάζεις· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἐξ ὕψους Πνεύματος Θεοῦ, πνοὴ σε ἐκπυρώσασα, Ῥήτορα θεηγόρον, ἀναδείκνυσι θερμόν, βοῶντα Ἀπόστολε τῷ Χριστῷ σου· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φεγγοβόλος ὡσπερ ἀστραπή, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξήλθες, τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἐκδιώκων καὶ

ικέτευε, νὰ θεραπεύσει τίς πληγές τῆς δικῆς μου ψυχῆς, πού εἶναι ἀσθενής σέ βαθμό πού δέν θεραπεύεται.

Ἀνάστησε ἐμένα, πού βρίσκομαι σέ βάθη κακῶν· Πολέμησε τοὺς ἐχθροὺς μου, πού μέ πολεμοῦν τώρα, ἐπειδὴ τραυματίστηκα στήν ψυχὴ μου ἀπὸ τίς ἡδονές, Ἀγνή, μὴ μέ παραβλέψεις, ἀλλὰ σπλαχνίσου με καὶ σῶσε με.

Θεράπευσε ἀμόλυντη τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς μου, ἐσύ πού γέννησες τὸν ἰατρό ὅλων· Καὶ ἀνάδειξέ με μέτοχο στὴ μερίδα τῶν Δικαίων, Παρθένε, ἰκετεύοντας τὸν Χριστό.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ἡ ἱερὴ μνήμη σου, Ἀνδρέα Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, φέροντας φῶς καὶ εὐφροσύνη ἔλαμψε ἀκτῖνες θεραπειῶν τῶν ἀσθενειῶν, σ' ἐμᾶς πού κραυγάζουμε· Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὑμνεῖτε τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μολονότι εἶχες ἀνθρώπινη φύση, ξεπέρασες τοὺς ὄρους τῆς καὶ πηγες στήν κατοικία τῶν Ἀγγέλων, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ κραυγάζεις· Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὑμνεῖτε τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ πνοὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ψηλά, ἀφοῦ σέ προθέρμανε, σέ ἀνέδειξε ῥήτορα θερμό, θεόπνευστε Ἀπόστολε, πού φωνάζεις στὸν Χριστό σου· Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Φεγγοβόλος ὡς ἀστραπή βγῆκες γιὰ νὰ φωτίσεις τὰ ἔθνη, διώχνοντας τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ φωτίζον-

πιστούς, φωτίζων κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπόρως καὶ ὑπερφυῶς, ἐξ ἀστραπῆς τῆς θείας, τεκοῦσαν τὸν μαργαρίτην, τὸν πολύτιμον Χριστόν, ὑμνήσωμεν ἅπαντες ἐκβοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Τῇ τέχνῃ τῆς ἀλιείας, ἐκ θαλάσσης ἠγρευσας ἰχθύας Πάνσοφε· νῦν δὲ τῇ πίστει, ἀνθρώπους σαγηνεύεις Χριστῶ, ἐκ πλάνης τοῦ ἐχθροῦ· βυθὸς γὰρ ἦν ἡ πλάνη ποτέ, βυθίζων τὰ ἔθνη, τῇ ζάλῃ τῆς ἀγνοίας.

Τὸν νοητὸν τοῦ βίου, ἀκυμάντως ἔπλευσας βυθὸν Ἀπόστολε, διαπετάσας, τὸ ἰστίον τοῦ Πνεύματος, τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ· διὸ καὶ εἰς λιμένα ζωῆς κατήντησας χαίρων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ Ἥλιου, ἐπὶ ξύλου δύναντος αὐτεξουσίῳ βουλῇ, ὁ τοῦ ἡλίου φωστήρ συναναλύσαι ζητῶν, καὶ δύναι εἰς Χριστόν, ἐν ξύλῳ ἐκρεμάσθη σταυροῦ, Ἀνδρέας ὁ μέγας, λαμπτήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ μαθητὰ καὶ φίλε, τοῦ Χριστοῦ καὶ σύμφηφε τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ, ὅταν ἐν θρόνῳ, κάθηται Κριτῆς σὺν ἡμῖν, τοῖς δώδεκα κρῖναι, ὡς ἡ

τας αὐτοὺς πού κραυγάζουν· Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἄς ὑμνήσουμε ὅλοι, αὐτὴν πού χωρὶς ἄνδρα καὶ ὑπερφυσικά γέννησε ἀπὸ τῆ θεϊκῆ λάμψη τό πολύτιμο μαργαριτάρι, φωνάζοντας· Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Μέ τὴν τέχνη τῆς ἀλιείας ἔπιασες ψάρια, Πάνσοφε· Τώρα ὅμως μέ τὴν πίστη προσελκύεις ἀνθρώπους γιὰ τὸν Χριστό ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἐχθροῦ· Διότι ἡ πλάνη ἦταν κάποτε βυθός, πού βύθιζε τὰ ἔθνη στή ζάλῃ τῆς ἀγνοίας.

Τὸν πνευματικό βυθὸ τῆς ζωῆς τὸν διέσχισες χωρὶς κύματα, Ἀπόστολε, τεντώνοντας τὰ πανιά τοῦ Πνεύματος μέ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ· Γι' αὐτό καὶ ἔφθασες στό Λιμάνι τῆς ζωῆς χαίροντας σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐπειδὴ ὁ πνευματικός Ἥλιος, ὁ Χριστός, ἔδυσσε ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ μέ τὴν ἐλεύθερη βούλησή του, ὁ φωστήρας του, ὁ Ἀπόστολος, θέλοντας νά φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ νά δύσει κοντά στό Χριστό, κρεμάσθηκε σέ ξύλο σταυροῦ, ὁ Ἀνδρέας ὁ μέγας λαμπτήρας τῆς Ἐκκλησίας.

Μαθητὰ καὶ φίλε τοῦ Χριστοῦ, πού συγκαταλέχθηκες μεταξύ τῶν Ἀποστόλων του, ὅταν καθίσει στόν θρόνο ὁ Κριτῆς μαζί μ' ἐσᾶς τοὺς δώδεκα, νά μᾶς κρῖνει,

ἐπαγγελία φησί, γένοισθε τότε ἡμῖν,
φιλανθρωπίας τεῖχος.

Δόξα...

Τρισσοφαῖ Μονάδα, καὶ Τριάδα σύνθρονον
δοξολογήσωμεν, οὐ διαιροῦντες, ἐνοῦντες δὲ
αὐτὴν συμφυῶς, ὡς μίαν ἀληθῶς, οὐσίαν
ἡνωμένην, ἐν προσώποις τρισίν, οὐ
συναλειφομένην.

Καὶ νῦν ...

Τὸν τῆς Τριάδος ἕναν, συλλαβοῦσα τέτοκας
σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ, καινοτομοῦντα, τοὺς
νόμους τοὺς τῆς φύσεως, τῷ τόκῳ σου Ἄγνη.
Αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς Θεὸν αἰεὶ δυσωποῦσα, μὴ
παύση Θεοτόκε.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων
Δεσπότης, ὡς ὑετὸς ἐξ οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον
κατῆλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος
ἄνθρωπος, ὁ ἄναρχος, μεγαλύνωμεν πάντες, ὡς
Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγνήν».

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω,
καὶ τὸ κριτήριον Ἄγνη, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ
με τήρησον ταῖς σαῖς, ἀγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε,
ἀκατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτιν μακαρίζω σε
αἰεὶ.

Φρίττω τὸ βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον
ὄμμα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ πράξεις αἰσχροῦς, ἐπὶ γῆς
ἐκτελέσας, καὶ διὰ τοῦτό σοι βοῶ· Πανεύσπλαγχνε

ὅπως τό λέγει ἡ ὑπόσχεση (ἢ προαναγγελία του), τότε
εἶθε νὰ γίνετε γιὰ μᾶς τεῖχος φιλανθρωπίας.

Δόξα ...

Μονάδα τρίφωτη καὶ Τριάδα, πού κάθεται στὸν ἴδιο
θρόνο, ἄς τὴν δοξολογήσουμε, χωρὶς νὰ τὴ διαιροῦμε,
ἀλλὰ νὰ τὴν ἐνώνουμε μαζί ὡς μιά οὐσία ἀληθινά
ἐνωμένη, σὲ τρία πρόσωπα, χωρὶς νὰ συγχωνεύονται.

Καὶ νῦν...

Ἀφοῦ συνέλαβες, γέννησες τὸν ἕναν ἀπὸ τὴν Ἄγία
Τριάδα, Ἄγνη, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε ἀπὸ σένα καὶ τρο-
ποποίησε τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Αὐτὸν μὴ παύσεις
νὰ παρακαλεῖς πάντοτε γιὰ μᾶς ὡς Θεό, Θεοτόκε.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὴ φωτοφόρο νεφέλη, ἐπάνω στὴν ὁποία κατέβηκε ὁ
Κύριος τῶν πάντων, ὡς βροχὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω
στὴν τοῦφα τοῦ μαλλιοῦ, καὶ πῆρε σάρκα γιὰ μᾶς, καὶ
ἔγινε ἄνθρωπος ὁ Ἄναρχος, ἄς τὴν δοξολογοῦμε ὅλοι,
ὡς ἀγνή Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας.

Ἐπειδὴ εἶμαι ἐπιρρεπὴς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ζῶ μὲ
ἀμέλεια, καὶ τρέμω, Ἄγνη, τὸ δίκαιο δικαστήριον, κατὰ
τὸ ὁποῖο φύλαξέ με, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ἀκατάκριτο μὲ τίς
ἅγιες ἰκεσίες σου, γιὰ νὰ σὲ μακαρίζω πάντοτε ὡς προ-
στάτιδα.

Αἰσθάνομαι φρίκη, Παρθένε, μπροστὰ στό δικαστικὸ
βῆμα καὶ τὸ ἀλάνθαστο βλέμμα τοῦ Υἱοῦ σου, διότι
ἔκανα αἰσχροῦς πράξεις ἐπάνω στή γῆ. Καὶ γι' αὐτό σοῦ

Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε ἀνάγκης,
ἐξελοῦ με καὶ διάσωσον Ἀγνή.

Ὡς φοβερὰ ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη! ὡς ἡ
ἀπόφασις φρικτὴ! ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη! τίς
ὑποστήσεται λοιπόν, πανάχραντε Δέσποινα,
ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους
δὸς μοι ἄφεσιν Ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με
πάσαις, ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις
ἀπάσαις, καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε
φώτισον, ὀδηγοῦσα πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία
οὔσα πάντων τῶν καλῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Οἷα φοιτητὴς πανάριστος, τοῦ τῷ σταυρῷ
βουλήσει προσομιλήσαντος, τῷ Δεσπότη σου μέχρι
θανάτου ἐπόμενος, ἀνελήλυθας χαίρων εἰς ὕψος
σταυροῦ, στελλόμενος πορείαν, πρὸς οὐρανούς
μάκαρ Ἀπόστολε.

Πύλη τῆς Ἐδέμ σοι ἤνοικται, καὶ προσετέθη
κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος, καὶ ἐδέξαντο τῶν οὐρανῶν
τὰ σκηνώματα, καὶ παρέστηκας χαίρων Ἀπόστολε,
Χριστῷ τῷ ζωοδότη, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβυς
ἄριστος.

Ἴσοις ἐδοξάσθης πάθει, τοῦ Διδασκάλου
μάκαρ Ἀνδρέα πάνσοφε· διὰ γὰρ σταυροῦ τὸ θεῖον
τέλος ἀπέιληφας, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας·
διὸ σε δυσωποῦμεν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ ἰκέτευε.

κραυγάζω, Πανεύσπλαχνη Κυρία, βοήθα με, καὶ ἀπὸ
τόν κίνδυνο ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀπάλλαξέ με καὶ σῶσε
με, Ἀγνή.

Πόσο φοβερὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως, Κόρη! καὶ
πόσο φρικτὴ θὰ εἶναι ἡ ἀπόφαση! Πόσο φοβερὴ ἡ ντρο-
πὴ! Ποιὸς μπορεῖ, νὰ τὴν ἀντέξει λοιπόν; Πάναγνη Κυ-
ρία, ἐλέησε τὴν ἄθλια ψυχὴ μου, καὶ δὸς μοι συγχώρη-
ση πρὸ τοῦ τέλους.

Ἐσὺ πού γέννησες τὸ θεϊκό φῶς, ἐμένα πού εἶμαι
σκοτισμένος ἀπὸ τίς ἐφόδους τοῦ πονηροῦ καὶ ἀπὸ ὅλες
τίς κακίες καὶ παροργίζω τὸν Θεό, Πάναγνη, φώτισέ με
ὀδηγ με σέ καλές πράξεις, ἐπειδὴ εἶσαι αἰτία ὅλων τῶν
ἀγαθῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Πρῶτος.

Ὡς ἄριστος φοιτητὴς, Ἐκείνου πού δέχθηκε Σταυρὸ
μέ τῆ θέλησή του, ἀκολουθώντας τὸν Κύριο μέχρι τὸ
θάνατο, ἀνέβηκες μέ χαρὰ στό ὕψος τοῦ σταυροῦ
έτοιμαζόμενος γιὰ τὴν πορεία πρὸς τοὺς οὐρανούς, μα-
κάριε Ἀπόστολε.

Ἀνοίχθηκε γιὰ σένα ἡ πύλη τῆς Ἐδέμ (τοῦ παραδεί-
σου), καὶ τοποθετήθηκε κοντά σου ἡ οὐράνια σκάλα,
καὶ σέ δέχθηκαν οἱ κατοικίες τῶν οὐρανῶν, καὶ στέκε-
σαι χαίροντας, Ἀπόστολε, κοντά στόν ζωοδότη Χριστό
ὡς ἄριστος πρεσβευτὴς ὑπὲρ τοῦ κόσμου.

Δοξάσθηκες μέ παθήματα ὅμοια μέ τὰ Πάθη τοῦ Δι-
δασκάλου, μακάριε Ἀνδρέα πάνσοφε· Διότι μέ σταυρὸ
ἔλαβες τὸ ἅγιο τέλος τῆς ζωῆς σου, καὶ ὡς συμμετοχὸς
του χρημάτισες (ἀναδείχθηκες) θεὸς κατὰ χάρη· Γι' αὐτὸ
σέ παρακαλοῦμε· Ἰκέτευε πάντοτε γιὰ μᾶς.

Χαίροις ξυνωρίς πανάριστος, ἐν οὐρανοῖς
λαχοῦσα νῦν τὸ πολίτευμα, ἐποπτεύεις τε, τῶν
ὑμνητῶν τὴν προαίρεσιν, ἑαυτῶν ἐκνικῶσαν τὴν
δύναμιν, καὶ θείων χαρισμάτων, καταγλαΐζεις τῇ
λαμπρότητι.

Θεοτοκίον.

Ρίζης ἐκ Δαυῖδ ἐβλάστησας, προφητικῆς
Παρθένε καὶ θεοπάτορος, ἀλλὰ καὶ Δαυῖδ ὡς
ἀληθῶς σὺ ἐδόξασας, ὡς τεκοῦσα τὸν
προφητευόμενον, τὸν Κύριον τῆς δόξης, ὃν
ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ὁ τὴν σαγήνην ἀπλώσας, τῆς μυστικῆς
θεωρίας, καὶ ὡς ἰχθύας ἐν αὐτῇ, σαγηνεύσας τὰ
κάλλη, τῶν οὐρανίων ἐννοιῶν, ἰκέτευε Ἄγιε, τὴν
Ἁγίαν Τριάδα, τοῦ πηγᾶσαι καὶ ἡμῖν τὸν ἰλασμόν.

Εὐχαριστοῦμεν τὰ ἔθνη, τὰ διὰ σοῦ
φωτισθέντα, καὶ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς, διὰ σοῦ
ἀναχθέντα Δαυῖδ· τῆς γὰρ λατρείας τοῦ ἐχθροῦ,
ἐκστάντες γεγόναμεν συμμέτοχοι, τῶν Ἁγίων
Ἀγγέλων, τοῦ Κυρίου τε τῆς δόξης κοινωνοί.

Τῶν ἀπορρήτων αὐτόπται, καὶ ὑπηρέται τοῦ
Λόγου, μυσταγωγοὶ καὶ θεωροί, τῶν
ἀνεξιχνιάστων, συγκληρονόμους καὶ ἡμᾶς,
γενέσθαι δεήθητε Ἀπόστολοι, τῆς Χριστοῦ
βασιλείας, καὶ μετόχους τῆς Θεότητος αὐτοῦ.

Χαῖρε ζευγος πανάριστο (Ἀνδρέα καὶ Πέτρε), πού
ἐπέτυχες καὶ κατέχεις τώρα τὴ ζωὴ στους οὐρανοῦς·
Καὶ βλέπεις ἀπὸ ψηλά τὴ διάθεση αὐτῶν πού σέ
ὑμνοῦν, ὅτι δηλαδή ξεπερνᾷ τὴ δύναμή τους, καὶ εἶθε
νά τοὺς ἀναδείξεις λαμπρούς, μέ τὴ λαμπρότητα τῶν
θεϊκῶν χαρισμάτων.

Θεοτοκίο.

Βλάστησες, Παρθένε, ἀπὸ τὴν προφητικὴ ρίζα τοῦ
Δαυῖδ, τοῦ προγόνου τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἐσύ ἀληθινά
δόξασες τὸν Δαυῖδ, ἐπειδὴ γέννησες αὐτόν πού προφη-
τεύθηκε ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν Κύριο τῆς δόξας· Τὸν ὅποιο
ἐπάξια μεγαλύνουμε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Δεύτερος.

Ἐσύ πού ἄπλωσες τὸ δίχτυ τῆς μυστηριακῆς γνώσε-
ως, καὶ συνέλαβες μέσα σ' αὐτό τὰ κάλλη (τίς
ὠραιότητες) τῶν οὐρανίων ἐννοιῶν, ἰκέτευε, Ἄγιε, τὴν
Ἁγία Τριάδα, νά πηγᾶσει καὶ σ' ἐμᾶς τὴ συγχώρηση.

Ἐμεῖς τὰ ἔθνη πού ἀπὸ σένα φωτισθήκαμε, καὶ
ὀδηγηθήκαμε ἀπὸ σένα ἀπὸ τὴ γῆ στους οὐρανοῦς, σέ
εὐχαριστοῦμε· Διότι ἀφοῦ ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὴ
λατρεία τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου), γίναμε συμμέτοχοι
τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ κοινωνοί (συμμέτοχοι) τοῦ Κυ-
ρίου τῆς δόξας.

Ἐσεῖς πού γίνατε αὐτόπτες μάρτυρες (πού εἶδατε μέ
τὰ ἴδια σας τὰ μάτια) τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, πού
ὑπῆρξατε διδάσκαλοι, καὶ εἶδατε (βιώσατε) τὰ
ἀνεξήγητα μυστήρια, ἱκετεύσατε, Ἀπόστολοι, νά γί-
νουμε κι ἐμεῖς συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ
Χριστοῦ, καὶ μέτοχοι τῆς Θεότητός του.

Δεσμεῖν καὶ λύειν λαβόντες, παρὰ Χριστοῦ ἐξουσίαν, λύσατε πάντας τῶν δεσμῶν, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, ὅτι ἐλεύσεται Χριστός, καὶ πάντες καθήσεσθε οἱ Δώδεκα, ἐπὶ θρόνοις τοσοῦτοις, κρῖναι πάσας, τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραήλ.

Δόξα...

Τὴν τρισυπόστατον Φύσιν, καὶ ἀδιαίρετον δόξαν, τὴν ἐν Θεότητι μιᾷ, ὑμνουμένην ἀπαύστως, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, Τριάδα ἀχώριστον δοξάζωμεν, σὺν Υἱῷ τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Πνεῦμα προσκυνοῦντες εὐσεβῶς.

Καὶ νῦν ...

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαχνίαν, τοὺς καταφεύγοντας πίστει, καὶ προσκυνοῦντας εὐσεβῶς, τὸν Υἱόν σου Παρθένε, Θεογεννήτορ ὡς Θεόν, τοῦ κόσμου καὶ Κύριον ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ὁ Λόγος ὁ προάναρχος, εὐρηκῶς σε παμμακάρο, Πρωτόκλητον ἀνέδειξε, πάντων τῶν Ἀποστόλων, Ἄνδρέα παναοίδιμε, καὶ τοῖς τούτου ἴχνεσιν, ἐπόμενος ἀνεδείχθης, ὁδηγὸς πλανωμένων, πρὸς οὐράνιον αὐτοῦς, ἀνάγων θείαν πορείαν.

Τοῦ Πέτρου, τὸν συναίμονα, τῶν μαθητῶν τὸν

Ἐπειδὴ λάβατε τὴν ἐξουσία, νὰ δένετε καὶ νὰ λύνετε, ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ, λύστε μας ὅλους ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, ὅταν θὰ ἔλθει ὁ Χριστός, καὶ θὰ καθίσετε ἐσεῖς οἱ δώδεκα ὅλοι σὲ ἰσάριθμους θρόνους, γιὰ νὰ κρῖνετε τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ.

Δόξα ...

Τὴ φύση τοῦ Θεοῦ τὴν τρισυπόστατη (μέ τὰ τρία πρόσωπα), καὶ τὴν ἀδιαίρετη δόξα, πού ὑπάρχει σὲ μιὰ Θεότητα, πού ὑμνεῖται ἀκατάπαυστα στὸν οὐρανὸ καὶ πάνω στὴ γῆ, τὴν ἀχώριστη Τριάδα, ἅς τὴν δοξάσουμε προσκυν ἀκολουθώντας μέ εὐσέβεια μαζί μέ τὸν Υἱό, τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν...

Ἐμεῖς πού καταφεύγουμε μέ πίστη κάτω ἀπὸ τὴ δική σου εὐσπλαχνία, καὶ προσκυνοῦμε μέ εὐσέβεια τὸν Υἱό σου, Παρθένε Θεογεννήτρια, ὡς Θεὸ τοῦ κόσμου καὶ Κύριο, ἰκέτευέ τον, νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τοὺς κινδύνους καὶ κάθε εἶδος πειρασμῶν.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ πού δέν ἔχει ἀρχή, ὅταν σὲ βρῆκε, παμμακάριστε, σὲ ἀνέδειξε πρῶτον στό κάλεσμα, ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, Ἄνδρέα πανύμνητε· Καὶ ἀκολουθώντας τὰ δικά του ἴχνη ἀναδείχθηκες ὁδηγὸς τῶν πλανωμένων ἀκολουθώντας ὁδηγώντας τους πρὸς οὐράνια θεϊκὴ πορεία.

Τὸν ἐξ αἵματος συγγενῆ (τὸν ἀδελφὸ) τοῦ Πέτρου,

πρώτιστον, αὐτόπτην καὶ ὑπηρέτην, γενόμενον τὸν τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον, ἐνδόξως εὐφημήσωμεν· τὰ ἔθνη γὰρ ἐφώτισε, καὶ σταυρωθεὶς τελειοῦται, ὡς Μαθητῆς τοῦ Δεσποτου.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν περ ἐγέννησας, Παρθένε παναμώμητε, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐσεβῶς σε τιμώντων, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀποστόλῳ, τυχεῖν θείας ἐλλάμπεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ στάσεως, τῶν ἐκλεκτῶν καὶ Ἁγίων· ὅσα γὰρ θέλεις ἰσχύεις.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Βηθσαιῖδὰ νῦν ἀγάλλου· ἐν σοὶ γὰρ ἦνθησαν, ἐκ μυστικῆς λιβάδος, εὐωδέστατα κρίνα, Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, κόσμῳ παντί, τὸ τῆς πίστεως κήρυγμα, εὐωδιάζοντες χάριτι τοῦ Χριστοῦ, οὗ καὶ τὰ πάθη ἐμιμήσαντο.

Ἀνδρέα χαῖρε καὶ σκίρτα, ὅτι ἐδέξω σαφῶς, ἐν τῇ τοῦ Λόγου λάμπει, τὸν Ἥλιον τῆς δόξης, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν καὶ κρατῶν, ἐν τῇ πίστει ἐκήρυξας, τοῦτον δυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Ὁ μυστολέκτης τῆς θείας, οἰκονομίας Χριστοῦ, ὁ ἐκλεχθεὶς ἐν πρώτοις, μαθητεῦσαι τῷ Λόγῳ, Ἀνδρέας ὁ θεόπτης, ἐβόα φησί, τὸν συναίμονα Πέτρον ἰδὼν· Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν ὃν ἡ Γραφή, καὶ Προφήται προεκήρυξαν.

πού ἔγινε ὁ πρῶτος θεατῆς καὶ ὑπηρέτης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἀνδρέα τὸν Ἀπόστολο, ἅς τὸν ἐγκωμιάσουμε μὲ δόξα· Διότι φώτισε τὰ ἔθνη καὶ ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ζωῆς σταυρωμένος, ὡς Μαθητῆς τοῦ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πάναγνη, ἰκέτευε τὸν Θεὸ πού γέννησες γιὰ ὅλους πού μὲ εὐσέβεια σέ τιμοῦμε μαζί μὲ τὸν ἔνδοξο Ἀπόστολο, νά ἐπιτύχουμε τὸν θεῖο φωτισμό, καὶ νά σταθοῦμε μαζί μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ Ἁγίους· Διότι δύνασαι ὅσα θέλεις.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Πόλη Βηθσαιῖδὰ, τώρα νά ἀγάλλεσαι· Διότι σ' ἐσένα, ὡς ἀπὸ μυστικό λιβάδι, ἄνθισαν εὐωδέστατα κρίνα, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας, κηρύττοντας ὡς εὐωδιά τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως σέ ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου μιμήθηκαν καὶ τὰ πάθη.

Ἀνδρέα, χαῖρε καὶ σκίρτα (χοροπήδα), διότι μέσα στὴ λάμψη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ δέχθηκες φανερά τὸν Ἥλιο τῆς δόξας, τὸν Χριστό, τὸν ζωοδότη, τὸν ὁποῖο καὶ κρατῶντας μὲ πίστη κήρυξες· Αὐτὸν ἰκέτευε ἀκατάπαυστα γιὰ μᾶς, πού μὲ πίστη σέ ἀνυμνοῦμε.

Ὁ διδάσκαλος τῆς θεϊκῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ (γιὰ τὴ σωτηρία μας) πού ἐκλέχθηκε πρῶτος νά γίνει Μαθητῆς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀνδρέας πού εἶδε τὸν Θεό, λένε, μόλις εἶδε τὸν ἐξ αἵματος συγγενῆ, τὸν Πέτρο, φώναζε· Εὐρήκαμε τὸν Σωτήρα, τὸν ὁποῖο προα-

Ἡ τῶν Πατρῶν σε πόλις, Ποιμένα κέκτηται,
καὶ πολιοῦχον θεῖον, καὶ κινδύνων παντοίων,
ρύστην καὶ φρουρόν σε, Ἀνδρέα σοφέ, εὐχαρίστως
τιμῶσά σε· Ἀλλ' ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῆς,
διασώζεσθαι ἀλώβητον.

Δόξα...

Τὸν κήρυκα τῆς πίστεως, καὶ ὑπηρέτην τοῦ
Λόγου, Ἀνδρέαν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τοὺς
ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀλιεύει, ἀντὶ καλάμου
τὸν σταυρόν, ἐν ταῖς χερσὶ διακρατῶν, καὶ ὡς
σπαρτίον χαλῶν τὴν δύναμιν, ἐπανάγει τὰς
ψυχάς, ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καὶ
προσκομίζει τῷ Θεῷ δῶρον εὐπρόσδεκτον. Ἄει
τοῦτον πιστοί, σὺν τῇ χορείᾳ τῶν Μαθητῶν τοῦ
Χριστοῦ εὐφημήσωμεν, ἵνα πρεσβεύη αὐτῷ, ὅπως
ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν ...

Ὑπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν·
φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον, ἐπὶ σὲ γεννήσῃ ἤκει. Ἄγγελοι
θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ
τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισσόκλεον δῶρον
προσκομίσατε. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν
Τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. Πᾶσα πνοή,
αἰνεσάτω τὸν παντουργέτην.

Δοξολογία Μεγάλη.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

νήγγειλαν ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ Προφῆτες.

Ἡ πόλη τῆς Πάτρας σέ ἔχει Ποιμένα καὶ θεϊκό
πολιοῦχο, καὶ λυτρωτή καὶ φρουρό ἀπὸ κάθε εἶδος κιν-
δύνων, Ἀνδρέα σοφέ, καὶ σὲ τιμᾷ εὐχαρίστως. Ἀλλὰ
ικέτευε ἀκατάπαυστα γ' αὐτήν, γιὰ νά σώζεται
ἀβλαβής.

Δόξα ...

Τὸν κήρυκα τῆς πίστεως καὶ ὑπηρέτη τοῦ Λόγου τοῦ
Θεοῦ, τὸν Ἀνδρέα, ἄς τὸν ἐγκωμιάσουμε· Διότι αὐτός
ψαρεύει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀγνοίας κρα-
τῶντας στά χέρια του ἀντὶ γιὰ καλάμι τὸν Σταυρό· Καὶ
ρίχνοντας τὴ δύναμή του ὡς λεπτό σχοινί, ἐπαναφέρει
τίς ψυχές ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τίς προσφέρει
στόν Θεό ὡς δῶρο εὐπρόσδεκτο. Αὐτόν πάντοτε, πιστοί,
ἄς τὸν ἐγκωμιάζουμε μαζί μέ τὸν ὄμιλο τῶν Μαθητῶν
τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά πρεσβεύει σ' αὐτόν, ὥστε νά γίνει
γιὰ μᾶς σπλαχνικός κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν...

Ὑποδέξου, Βηθλεέμ τὴ Μητρόπολη τοῦ Θεοῦ· Διότι
ἔχει ἔλθει σ' ἐσένα, γιὰ νά γεννήσῃ τὸ ἀβασίλευτο (τὸ
αἰώνιο) φῶς. Ἄγγελοι στόν οὐρανὸ θαυμάστε, ἄνθρωποι
στή γῆ δοξολογήστε. Μάγοι ἀπὸ τὴν Περσία, προσφέρε-
τε τὸ τρεῖς φορές δοξασμένο δῶρο. Ποιμένες πού διανυ-
κτερεύετε στοὺς ἀγρούς μελωδήστε τὸν τρισάγιο ὕμνο.
Κάθε τί πού ἀναπνέει, ἄς ὑμνεῖ τὸν Δημιουργὸ τῶν πά-
ντων.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

<p>Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53) Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια. Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος, καὶ τοῦ Κορυφαίου αὐτάδελφος, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων Ἀνδρέα ἰκέτευε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον. Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· Δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν ποιμένων, βουληθέντα ἐπομφθῆναι παιδίον νέον τὸν πρό αἰώνων Θεόν.</p> <p>Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Α'. Πρὸς Κορινθίους. (Δ'. 9-16). Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί·</p>		<p>Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια. Ὡς Πρωτόκλητος ἀπὸ τούς Ἀποστόλους καὶ ἀδελφός τοῦ κορυφαίου, Ἀνδρέα, ἰκέτευε τὸν Κύριο τῶν ὅλων, νά δωρίσει εἰρήνην στήν οἰκουμένη καί στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιο. Ἡ Παρθένος σήμερα, τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται νά τὸν γεννήσει σέ σπήλαιο κατὰ τρόπο ἀπόρρητο (ἀνέκφραστο). Χόρευε ἐσύ ἡ οἰκουμένη πού τό ἄκουσες· Δόξασε μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καὶ τούς βοσκούς τὸν προαιώνιον Θεό, πού θέλησε νά φανεῖ ὡς μικρό παιδί. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Α'. πρὸς Κορινθίους. (Δ'. 9-16). Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους μᾶς ἔδειξε τελευταίους ὡς καταδικασμένους σέ θάνατο, διότι γίναμε θέαμα στόν κόσμο καὶ γιά τούς Ἀγγέλους (πού μᾶς θαυμάζουν), καὶ γιά τούς ἀνθρώπους (πού μᾶς περιφρονοῦν). Ἐμεῖς γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ θεωροῦμαστε ἀνόητοι, ἐσεῖς ὅμως εἴσθε φρόνιμοι κατὰ Χριστόν· Ἐμεῖς εἴμαστε ἀσθενεῖς, ἐσεῖς ὅμως ἰσχυροί· Ἐσεῖς ἔνδοξοι, ἐμεῖς ὅμως περιφρονημένοι. Μέχρι αὐτή τήν ὥρα καὶ πεινοῦμε, καὶ διψοῦμε, καὶ στερούμεθα τά</p>
---	--	---

λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίφημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Α' . 36-52).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο, καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι λέγει, Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντος καὶ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ. Στραφεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ θεασάμενος αὐτούς ἀκολουθοῦντας λέγει αὐτοῖς, Τί ζητεῖτε; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββί, ὃ λέγεται μεθερμηνευόμενον Διδάσκαλε, ποῦ μένεις; λέγει αὐτοῖς, Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε. Ἦλθον οὖν καὶ εἶδον ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα δὲ ἦν ὡς δεκάτη. Ἦν Ἄνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου εἷς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρὰ Ἰωάννου καὶ ἀκολουθησάντων

ἀπαραίτητα ροῦχα, καὶ δεχόμεθα κακομεταχείριση, καὶ δὲν μποροῦμε νὰ σταθοῦμε κάπου σταθερὰ, καὶ κοπιάζουμε ἐργαζόμενοι μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια, ἐνῶ μᾶς περιγελοῦν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς εὐχόμεσθε καλὰ γι' αὐτούς, καταδιωκόμενοι δείχνουμε ἀνοχή, συκοφαντούμενοι λέμε καλὰ λόγια, καταντήσαμε ὡς σκουπίδια τοῦ κόσμου, ὡς ἀποσπογγίσματα ἀπὸ ὄλους μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὰ γράφω αὐτὰ, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς ντροπιάσω, ἀλλὰ ὡς παιδιὰ μου ἀγαπητὰ σᾶς συμβουλεύω. Ναὶ ὡς παιδιὰ μου. Διότι ἐὰν ἔχετε πάρα πολλοὺς διδασκάλους κατὰ Χριστόν, ὅμως δὲν ἔχετε πολλοὺς πατέρες· Διότι μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἐγὼ σᾶς γέννησα πνευματικά, σᾶς ἔκανα Χριστιανούς. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν, γίνετε μιμητές μου.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Α' . 36-52).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στεκόταν ὁ Ἰωάννης καὶ δύο ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς του· Καὶ βλέποντας τὸν Ἰησοῦ νὰ περῶν, λέγει· Νὰ ὁ Ἀμνός (τό ἀρνί) τοῦ Θεοῦ· Καὶ τὸν ἄκουσαν οἱ Μαθητὲς πού ἔλεγε αὐτὰ καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ. Γυρίζοντας ὁ Ἰησοῦς καὶ βλέποντάς τους νὰ τὸν ἀκολουθοῦν, λέγει σ' αὐτούς· Τί ζητεῖτε; κι ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ῥαββί, πού σημαίνει Διδάσκαλε, ποῦ μένεις; Τούς λέγει ἐλᾶτε νὰ δεῖτε· Καὶ ἦλθαν, καὶ εἶδαν πού μένει, καὶ ἔμειναν κοντὰ του ἐκείνη τὴν ἡμέρα· Καὶ ἦταν περὶ τοῦ ἡ δέκατη ὥρα ἀπὸ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου (τέσσερις τὸ ἀπόγευμα). Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, πού ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννη καὶ ἀκολούθησαν τὸν Χριστό,

αὐτῶ· εὐρίσκει οὗτος πρῶτος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα καὶ λέγει αὐτῶ, Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον Χριστός· Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἐμβλέψας δε αὐτῶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ, σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς ὃ ἐρμηνεύεται Πέτρος. Τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εὐρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῶ Ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῶ, ὃν ἔγραψε Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῶ Ναθαναήλ, Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῶ Φίλιππος, Ἔρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ, Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῶ Ναθαναήλ, Πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῶ, Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἰδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ, καὶ λέγει αὐτῶ· Ῥαββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῶ, Ὅτι εἶπόν σοι εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς πιστεύεις; Μείζω τούτων ὄψη. Καὶ λέγει αὐτῶ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῆκα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ἦταν ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφός τοῦ Σίμωνα ἢ Πέτρου. Βρίσκει αὐτὸς πρῶτος τὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Σίμωνα καὶ τοῦ λέγει· Εὐρήκαμε τό Μεσσία, πού σημαίνει Χριστός, καὶ τὸν ἔφερε στὸν Ἰησοῦ. Καὶ ρίχνοντας ἕναν βαθὺ βλέμμα σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ἔσύ εἶσαι ὁ Σίμων ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ, ἐσύ θά ὀνομασθεῖς Κηφᾶς, πού σημαίνει Πέτρος. Τὴν ἄλλη ἡμέρα θέλησε ὁ Ἰησοῦς, νά βγεῖ στή Γαλιλαία· Καὶ βρίσκει τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ λέγει· Ἀκολούθησέ με· Καὶ ὁ Φίλιππος καταγόταν ἀπὸ τὴ Βηθσαϊδᾶ, ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Πέτρου. Βρίσκει ὁ Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ τοῦ λέγει· βρήκαμε τὸν Ἰησοῦ, τὸν υἱὸ τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψε ὁ Μωυσῆς στὸν νόμο καὶ οἱ Προφῆτες. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Ναθαναήλ· Ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ εἶναι δυνατό νά προέρχεται κάτι καλό; Τοῦ λέγει ὁ Φίλιππος· Ἔλα νά δεῖς. Εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ, νά ἔρχεται πρὸς τό μέρος του, καὶ λέγει γι' αὐτόν· Νά, ἀληθινά Ἰσραηλίτης μέσα στὸν ὁποῖο δέν ὑπάρχει δόλος. Τοῦ λέγει ὁ Ναθαναήλ· Ἀπὸ ποῦ μέ γνωρίζεις; Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε· Πρὶν σέ καλέσει ὁ Φίλιππος, σέ εἶδα πού ἦσουν κάτω ἀπὸ τὴ συκιά. Ἀποκρίθηκε ὁ Ναθαναήλ καὶ τοῦ λέγει· Διδάσκαλε, ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσύ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε· Πιστεύεις, γιατί σοῦ εἶπα, ὅτι σέ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά; Θά δεῖς μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτά· Καὶ τοῦ λέγει· Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἀπὸ τώρα καὶ στό ἐξῆς θά βλέπετε τὸν οὐρανό, νά εἶναι ἀνοιγμένος, καὶ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβαίνουν καὶ νά κατεβαίνουν ἐπάνω στὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε Υἱὸς ἀνθρώπου.